

TOSIASIAT PUHUVAT

**KIRJOITTANUT
KULLERVO MANNER**

**Suomen
Kommunistinen
Puolue**

I. KAPITALISMI JA SOSIALISMI

1. Työtätekevät joukot hädässä.

Kaupunkien ja maaseudun työtätekevien tila ja elämisenehdot Suomessa, kuten kaikissa muissakin kapitalistimaissa, ovat nyt kerrassaan sietämättömät joukoille.

Vaikka proletariaatti ja muut palkkatyöstä elävät väestökerrokset aina ovat saaneetkin kamppailla omistavan luokan ankaran riistämisen ja siitä johtuvan kovan puutteen kourissa, niin Suomen työväenluokan nykyisin elävä polvi, tuskimpa mikään edellinenkään, ei kuitenkaan ole koskaan aikaisemmin kokenut elinehtojensa sellaista jyrkkää huonontumista, ei ole sellaisessa puutteessa, jopa suoranaissessa nälänhädässä kitunut kuin kapitalismin nykyisen pulan aikana. Suomen työtätekevä talonpoikaistokaan ei ole — edes suurina nälkävuosina — sellaista joukkoköyhtymistä, talouksiensa rappioitumista ja konnuiltaan suistamista nähnyt ja kokenut kuin nykyään.

2. Kapitalistit säilyttävät pulan taakat työtätekevien kannettavaksi.

Puutetta ja nälkää, hätää ja kurjuutta työtätekevien joukkojen keskuuteen luo ja kylvää riistävä suurpääoma ja kapitalistiluokka. Kapitalistit nimittäin pyrkivät siirtämään ja säilyttämään kapitalismin pulan seuraukset ja rasitukset työtätekevien kannettavaksi. Työtätekevien elinehtojen kustannuksella pyrkivät riistäjät ulos siitä pu-

lasta, mihin mätänevä kapitalistinen rosvojärjestelmä nyt on joutunut ja minkä johdosta kapitalistien riistovoitto on joutunut vaaraan.

Kaikkia teitä myöten ja mitä erilaisimmin keinoin tapahtuu tuo riistovoittonsa puolesta käymä pääoman sota työtätekevien elinehtojen kimppuun.

Kapitalistit heittävät työläisiä kymmenin tuhansin työpaikoista ja tehtaista ulos — työttömyyteen ja tavattomaan puutteeseen. Ne polkevat vielä töihin jätettyjen työpalkat nälkärajan alapuolelle ja kiristävät työtehoa. Liikemieskapitalisti potkii apulaisiansa pellolle. Porvariston valtiovalta tekee työntekijöitään ja virkailijoitaan leivätömiksi ja nälkiinnyttää kurjilla palkoilla.

Kapitalistiluokka ryöstää nyt työväen aikaisemmin voittamat pienetkin saavutukset myöskin yhteiskunnallisen lainsäädännön ja huollon alalla. Esim. ammattiliittojen työttömyyskassoille maksettu valtion avustus on pois-tettu, jopa nuo työväen keräämät omat kassatkin sul-jettu.

Työttömyyden ja nälkäpalkkojen kautta kurjuuteen vis-kattujen kaikki pennokset pyrkii pääoma mahdollisimman tyystin itselleen edullisesti puoleensa kiskomaan.

Niinpä pidetään välttämättömäin joukkokulutustavarain hinnat kapitalististen monopooliyhtymäin diktatuurilla ja porvarillisen valtiovallan tulleilla korkeina, minkä kautta ohennetaan sitäkin leipää, minkä työläiset ehkä irti saivivat.

Asunnoista kiskotaan kasvavalla kiihkolla yhä korkeita vuokria.

Välillisten ja välittömäin verojen kuormaa lisätään työtätekeville ja ryöstetään ne ulos.

Pankit ja muut kiskurit rosvoavat veroilla, lainako-roilla ja joukkokulutustavarain sekä maatalouden tarpeit-ten korkeilla hinnoilla jo ennestään köyhiksi kynittyjen työtätekevään talonpoikain irtaimiston ja tilat käsiinsä maksamattomista lainoista, koroista ja veroista.

Kas, tällä tavalla pääoma työtätekevien hartioille sä-lyttää pääoman järjestelmän, kapitalismin talouspulan taa-

kat. Työtätekevien elintason ja elämisen ehtojen huonontamisen kautta riistäjäluokka pyrkii ulos ahdingostaan.

Määrätietoisesti suurpääoma yrittää kulkea eteenpäin tällä työtätekevien elintason alentamisen suunnalla. Sitä osottavat m.m. kokoomuspuolueen puoluekokouksen päätökset ja siellä esitetyt suurporvariston johtajain lausunnot. Mainittakoon vain kaksi seikkaa esimerkkinä. Pankkitirehtööri Paasikivi julisti, että «elämä on nyt asetettava uuden hintatason pohjalle». Edelleen: «Hätäaputöissä» tulee palkkojen olla tuntuvasti keskipalkkoja alemmat. Tämä merkitsee: pääoma on päättänyt yrittää pitää voimassa työtätekevien puutteen, hädän ja nälkäkurjuuden.

3. Proletariaatin diktatuurin maassa sosialistinen rakennustyö menestyy ja luo hyvinvointia työtätekeville.

Samaan aikaan kuin Suomessakin on pysäytetty satoja tehtaita ja työmaita ja työttömäin armeija on meidän oloissamme tavaton, kasvaa sosialistinen teollisuus Neuvostoliitossa jättiläisaskelin. Neuvostoliitossa ei ole työttömyyttä ollenkaan. Tänäkin vuonna vedetään tuotantoon 2 miljoonaa työläistä lisää, siis enemmän kuin puolet Suomen koko työväestön määrästä. Laajoille aroille, mitkä vielä äskettäin olivat autioita, syntyy uusia kaupunkeja. Neuvostoliiton takapajuisimmillakin alueilla rakennetaan työn ja valituksen palatseja. Sosialistisia jättiläismaatiloja: yhteisviljelyksiä ja neuvostotiloja muodostuu jatkuvasti. Teknillisten saavutusten käyttö ja sosialistinen työn järjestäminen astuvat vanhanaikaisen talonpoikaisen raadannan tilalle. Tällä tavalla miljoonat yhteistalouksiin liittyneet pääsevät hyvinvointiin ja sivistykseen osallisiksi, silloin kuin Suomessa tuhannet talonpojat köyhtyvät ja suistuvat tiloiltaan mieron tielle. Yli puolet Neuvostoliiton talonpoikaistosta, eli lähes 14 miljoonaa on jo vapaaehtoisesti yhtynyt yhteistalouksiin. Vuodesta vuoteen kohoaa työväen ja palvelushenkilöitten palkka. Yhteiskunnallisen vakuutuksen rahastot suurenevät vuosi vuodelta. Koko

teollisuudessa ollaan siirtymässä 7 tunnin työpäivään. Sosialistisen hyökkäyksen voimalla kiskotaan pois pääoman viimeisetkin juuret. Viimeiset riistäjät häviävät. Maatalouden rakentuessa kauttaaltaan yhteistalouksien pohjalle hävitetään maalaisporvaristo eli rikkaat maalaispösoöt luokkana.

4. Sosialismin etevämyys on nyt työtätekevien joukkojen nähtävissä.

Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön menestykset ja joukkojen hyvinvoinnin kasvu Neuvostoliitossa, toiselta puolen, — ja kapitalismin pulan kiertyminen yhä pahemmaksi ja joukkojen hädän ja kurjuuden pahentuminen Suomessakin toiselta puolen, osottaa työvälle, että sosialistinen suunnitelmatalousjärjestelmä on edullisempi työtätekeville kuin kapitalistinen anarkia. Sosialismin etevämyys kapitalismiin verrattuna ei ole koskaan tullut raatajajoukoille niin selvästi nähtäväksi kuin nyt; Neuvostoliiton sosialistisen nousun ja mätänevän kapitalismin syvenevän pulan rinnakkain esiintyessä.

5. Kapitalistit kauhuissaan sosialismin menestysten johdosta.

Se seikka, että työväenjoukot nyt ovat tilaisuudessa näkemään Neuvostoliiton kokemuksen kautta, että työväen diktatuurin, työväen luokkavallan avulla ja turvin toteutettu sosialismi merkitsee uutta elämää, hyvinvointia kaikessa suhteessa työtätekeville, mutta samalla karvaasti joka hetki kokevat, että kapitalismi ja porvariston diktatuuri merkitsee työtätekeville hätää ja kurjuutta, on saattanut koko kansainvälisen imperialismin leirin sekä myöskin Suomen porvariston pelon ja kauhun valtaan: ne pelkäävät Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön menestyksiä ja eteenpäin menoa. Porvaristo ei, näet, enää voi eikä pysty kieltämään näitä Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön menestyksiä ja niiden jatkumista. Samalla

ne eivät pysty kieltämään sitä aivan päinvastaista tilaa, missä kapitalismi on.

Englannin vapaamielisen puolueen eräs johtomies, lordi Lodgan on äskettäin mielenkarvauksella lausunut: «Minun on tunnustettava, että Marxin ja Leninin ennustukset nykyaikaisen länsimaisen yhteiskunnan kiertämättömästä kehityksestä ovat toteutuneet mitä lohduttomimmalla täsmällisyydellä». Edelleen sama suurporvari kirjoittaa: «Neuvostoliiton kokemuksen olemassaolo aiheuttaa sellaisia seurauksia, mitkä länsimaisen sivistyksen on otettava laskelmissaan huomioon».

Eikö näissä lauseissa kuvastu suurkapitalistien pelko ja huoli kapitalistisen riisjärjestelmän mätänemistilan, porvaristolle lohduttoman tilan johdosta, ja siitä johtuvien kärjistyvien luokkataistelujen kehkeytymisen vuoksi? Ja eikö englantilaisen lordin lausunto kuvasta, ennenkaikkea, porvaristossa elävää kauhua Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön, 5-vuotissuunnitelman menestysten johdosta, mitkä vakuuttavat työläisjoukoille, että sosialismi on parempi kuin kapitalismi? Kuvastuu niin selvästi, kuin «oman arvonsa» hyvin tuntevalta loordilta saattaa julkisessa lausunnossa odottaakin.

Suomenkin kapitalistit ovat samallaisen kauhun vallassa. Kokoomuspuolueen puoluekokouksessa viime toukokuussa yksi puolueen johtavista miehistä, tirehtööri Haataja, avauspuheessaan lausui Neuvostoliiton 5-vuotissuunnitelmasta: «Ainakin oleellisissa osissaan se onnistuu — ja mitä kaikkea se tuo mukanaan, siitä ei tiedetä etukäteen mitään varmaa enemmän siellä kuin täälläkään»...

Hra Haatajankin tuskallisiin vään-teihin kiertyneestä suusta kuulee nyt myös Suomen työväki ja työtätekevä talonpoikaisto: 5-vuotissuunnitelma toteutuu! Ja se taas merkitsee, että sosialismi menestyy, kulkee voitosta toiseen. Mitä se tuo mukanaan porvaristolle?, kysyy kauhistunut porvaristo päämiehensä, Haatajan, huulilla. Mitä se työtätekeville tuo mukanaan, se jo nähdään. Vastauksen antaa Neuvostoliitto ja se kuuluu: se tuo uuden elämän työtätekeville, elämän, jossa joukkojen puute, hätä,

nälkä ja kurjuus on karkoitettu joukkojen oman taistelun ja luovan työn voimalla — murskatun kapitalismin rauhioilla ja proletariaatin diktatuurin turvin.

Neuvostoliitosta saatu kokemus, jonka valossa sosialismin etevämyyys mätänevään kapitalismiin verrattuna käy selväksi, syventää työväenjoukoissa epäluottamusta kapitalismiin ja luottamusta sosialismiin. Työväenjoukoissa vahvistuu sen johdosta halu ja pyrkimys joukkona kieltäytyä tyytymästä ja alistumasta kapitalismin niille valmistamaan työttömyyteen, nälkápalkkoihin, vero- ja hintakiskontaan, hätään ja kurjuuteen. Niissä kehkeytyy tietoisuus, että ulospääsy hädästä on joukkorynnäkö kapitalismin nälkäkomentoa vastaan ja taistelu sosialismin puolesta.

Kapitalistien kauhu Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön menestysten ja voittojen johdosta onkin nyt niin suuri erikoisesti sen vuoksi, koska Neuvostoliiton esimerkin ja kokemusten kautta työtätekeville joukoille kirkastuu tie ulos hädästä ja kurjuudesta, nimittäin kapitalismin kukistamisen tie.

6. Pelkonsa kannustamana porvaristo jouduttaa kovasti vastavallankumouksellisen sodan valmistuksiaan Neuvostoliittoa vastaan.

Neuvostovallan ensimmäiset elinvuodet olivat vëristä, mutta voitokasta taistelua kansainvälistä imperialismia vastaan, joka neuvostovallan sisällä ja ulkopuolella järjestetyllä kansalaissodalla pyrki tuhoamaan Lokakuun vallankumouksen saavutukset. Imperialismin sekaantumishyökkäyksen löivät Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat Kommunistisen puolueen johdolla takaisin.

Mutta kapitalismi ei ole koskaan tauonnut tästä sodastaan Neuvostoliittoa vastaan. Se on herkeämättä kaiken aikaa jatkanut poliittista, taloudellista ja diplomaattista sissisodan käyntiä neuvostoja vastaan. Ensimmäisen yleisen aseellisen sekaantumisensa (1918—1922) tappion jälkeen se on kyllä yrittänyt peittää ja salata laajoilta

kansanjoukoilta todelliset tarkoituksensa, voidakseen yllättää joukot. Mutta sitä mukaa kuin kapitalismin pula on pahentunut ja sosialismi Neuvostoliitossa kulkenut eteenpäin voitosta toiseen, on imperialismin sodanvalmistelujen jouduttaminen paljastunut yhä enemmän. Nyt on tosiasia yhä ilmeisemmästi, että kansainvälinen imperialismi kaikkine osineen valmistuu kiihkeästi kaikin keinoin ja kaikkia teitä myöten uuteen aseelliseen hyökkäykseen Neuvostoliiton sosialismia vastaan, kansainvälisen proletariaatin yhteistä ja ainoata isänmaata vastaan, kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen ja maailman työtätekevään vapautuksen päätukea ja linnoitusta vastaan.

Neuvostoliitossa paljastettiin viime syksynä kansainvälisen imperialismiin, Ranskan ja Englannin kapitalistien ja sotilasesikuntain johdolla toiminut vastavallankumouksellinen «Teollisuuspuolue». Sen sodan valmistustarkoituksessa suorittama tuholaisyö ja erikoisesti Ranskan sekä Englannin kapitalistien osallisuus siinä paljasti täydellisesti kansainvälisen imperialismiin hyökkäysaiheet.

Suomen porvaristo oli Neuvostoliittoa vastaan järjestetyn ensimmäisen aseellisen sekaantumisen kautena vv. 1918—1922 kansainvälisen imperialismiin yhtenä etujoukko. Sitä todistavat monet porvariston järjestämät ja rahastamat rosvoretket Karjalaan ja Inkeriin. Sitä osottavat osallisuus Viron lahtarien hyökkäyksiin ja tsaarikenraali Judenitshin Leningradia vastaan tapahtuneen sotaretken kannattaminen.

Nytkin uuden hyökkäyksen valmisteluissa kulkee Suomen porvaristo eturiveissä.

Vastavallankumouksellisen «Teollisuuspuolueen» jutun yhteydessä paljastui Suomen porvariston aktiivinen osuus ja asema tässä valmistettavassa rosvohyökkäyksessä.

Suomen porvaristo ei itsekään enää salaa tarkoituksiaan. Se julistaa johtavien miestensä kautta jo sotaohjelmansakin. Porvariston johtavan puolueen, Kokoomuspuolueen, napamies, fascisti-rovasti Kares julisti viime joulukuussa omistavain luokkain koko hallituksen läsnäollessa pääoman sotaohjelman Neuvostoliittoa vastaan seu-

raavilla sanoilla: «On pakko tehdä loppu moskovalaisesta vallasta. On järjestettävä kansainvälinen interventiooni (sekaantumishyökkäys) bolshevikkeja vastaan». Suomen porvariston rosvoaikeetkin tunnustaa rovasti Kares, ilmoittamalla samassa puheessa: «Meidän tehtävämme on yhdistää Karjalan molemmat osat sekä Leningradin lääni ja siirtää Suomen rajat aina Uraalille saakka, missä myöskin on suomalaisia kansaheimoja».

Porvaristo on jo kauan aikaa järjestelmällisesti valmistunut toteuttamaan tätä hyökkäysohjelmaansa Neuvostoliittoa vastaan. Siitä puhuvat: sotilastarkoituksiin käytettyjen rahasummien kasvu, ulkomailta hankitun aseistuksen lisääminen ja tehostaminen, laivaston rakennustoiminta, ase- ja ampumatarvetehtaitten rakentaminen, kapitalismin talouskoneiston mukauttaminen palvelemaan sotatarkoituksia, viljavarastojen perustaminen nälkäisten joukkojen silmään edessä, sotilasrautateiden ja -maanteiden rakentaminen maan itä- ja kaakkoisosissa, Neuvostoliiton taloudellinen boikotti, yltiöisänmaallinen yllytys porvariston sadoissatuhansissa sanomalehtinumeroissa viikottain, niiden kirjallisuudessa, järjestöissä ja kokouksissa. Parjausta porvaristo käyttää erikoisella voimalla muokataksaan joukoissa mielialaa suopeaksi sotavalmisteluilleen ja tulevalle rosvohyökkäykselleen. Nuo vallankumouksellisten työläisten murhaajat, kommunismin vainoojat, kansanjoukkojen tietoisuuden ja sielun ammattimaiset myrkyttäjät, — ne huutavat «uskonnon vainoista» Neuvostoliitossa. Nuo pörssisudet, sahaparoonit, metsähuijarit ja keinottelijat levittävät mädäntyneen lehdistönsä välityksellä valhetta «Neuvostoliiton polkumyynnistä». Rosvomaiset kapitalistiset voiton kiskojat, työtätekevän talonpojan velkaorjuuteen kytkevät pankkiherrat, työtätekevien verta imevät riistäjät — ne kirkuvat «pakkotyöstä» Neuvostoliitossa. Noiden pääoman huippujen asiamiehet, sellaiset kuin kenraalit Valleniukset ja fascistiset rintamamiehet järjestävät suoranaisia sodan provokatioita rajalla.

Tällä tavoin kiiruhtaa sosialismin menestyksistä kauhun valtaan joutunut Suomen porvaristo valmistuksiaan

kansainvälistä aseellista sekaantumishyökkäystä varten Neuvostoliittoa ja sen sosialistista rakennustyötä vastaan. Tällä tavoin porvaristo valmistuu heittämään Suomen työväen ja talonpoikaiskansan vereksimmät voimat kanuunan ruuaksi pääoman etujen nimessä, tuhotakseen neuvostojen vallan, joka näyttää tietä kaikkien maitten työtätekeville ulos kapitalismin valmistamasta nälästä, hädästä ja kurjuudesta.

Sekin, joka ei olisi sattunut huomaamaan kapitalistien edellämäinittuja puuhia ja ymmärtämään niiden tarkoituksia, on viime aikoina kuitenkin huomannut yhden asian: nimittäin sen, että Suomessa ei koskaan viimeisen vuosikymmenen aikana ole puhuttu kaduilla, rautatievaunuissa, työpaikoissa, maaseudulla, kodeissa sodasta ja sen edessä olosta niin kuin nyt!

Kansainvälisen imperialismin kärkijoukkona valmistuu siis Suomen porvaristo interventiosodalla palauttamaan kapitalismin Neuvostoliittoon, pystyttämään siellä fascistikenraalien diktatuurin, uudelleen orjuuttamaan lokakuun vallankumouksen vapauttamat sadat kansallisuudet, tekemään Neuvostoliitosta kapitalistirosvojen siirtomaan ja samalla monikymmenkertaisesti tehostamaan Suomen työtätekevien orjuutusta.

Työläiset, miehet ja naiset, teidän on yhtenä ehjänä joukkona astuttava puolustamaan Neuvostoliittoa, maailman vallankumouksen ja työtätekevien vapautuksen isku-brigaadia, mikä samalla merkitsee itsensä puolustamista.

7. Porvaristo on jo avannut kansalaissodan työtätekeviä vastaan.

Jo enemmän kuin vuoden ajan on Suomen porvaristo käyttänyt luokkataistelussaan työväenluokkaa vastaan kaikkia sellaisia avoimen pakko- ja väkivallan keinoja, että sitä porvariston taistelua on kutsuttava kansalaissodaksi työtätekeviä vastaan.

Luokkataistelun kannalla olleilta työväen ammatillisilta järjestöiltä on kielletty toimintavapaus ja kapitalistiluok-

ka valmistaa niitten väkivaltaista hajottamista ja niiden omaisuuden ryöstämistä. Satoja ja tuhansia luokkatietoisien työväen muita järjestöjä on lakkautettu.

Työväen yleinen yhdistymis- ja kokoontumisvapaus on riistetty. Vasemmistolaisen työväen sanomalehdistö on estetty ilmestymästä.

Työväentalot on riistetty taistelevan työväen käsistä ja luovutettu sosialifascistisille johtajille, niinkuin niille myös on valmistettu tilaisuus anastaa käsiinsä useat vasemmistolaisten työläisten kirjapainotkin.

Työväen taistellen hankkima lakkovapaus on fascistidiktatuurin väkivallalla poispyyhitty.

Työväen mielenosoituksia ja mielenilmaisuja porvaristo panee poliisi- ja suojeluskuntahurtansa tukahuttamaan. Luokkataistelijain hautajaisissakin poliisipamput heiluvat, kuten Viipurissa vankilaan menehtyneen, oikeammin murhatun tov. Miina Saaren hautajaisissa.

Porvariston fascistikätyrit ryöstävät työläistovereita asunnoista, pieksävät heitä, jopa ovat tappaneetkin useita sekä vallankumouksellisiksi tunnettuja että myös työväen luokan asialle uskollisia sosdem työläisiä.

Vuoden kuluessa on vangittu ja ohranan komeroissa kidutettu vähintään 1.000 työläistä ja maalaisköyhälistöläistä.

Valtaluokka on nyt julistanut väkivaltaisen sodan myöskin verojen, velkojen ja korkojen uuvuttamia talonpoikia vastaan. Se uhkaa kaikilla porvariston valtiovallan voimilla ja keinoilla musertaa työnsä tulosten, kotien ja kontujensa puolesta pankkirosvoja ja verokiskureita vastaan nousevat talonpojat.

Kymmenettuhannet työläiset ja maalaisköyhälistöläiset on tehty äänioikeudettomiksi kunnallisissa ja valtiollisissa vaaleissa sen lisäksi mitä jo ennestään työtätekeviltä oli kansalaisoikeuksia riistetty.

Kansallisuussortoa on kovennettu. Maan ruotsinkielistä väestöä kohtaan vyöryy kiihkeä aitosuomalainen sortoaalto. Karjalan pakolaisia tarjotaan kanuunan ruuaksi Ranskan imperialistien armeijaan ja vaaditaan ne eroamaan

perheistään, jottei Ranskan kapitalismi joutuisi niistä huolehtimaan. Itä-Suomessa olevaa venäläistä väestöä vainotaan «ryssinä». Salmin ja Suojärven aito-karjalaista väestöä pakko-suomalaistutetaan, puhumattakaan siitä, että Suomen porvaristo tunnustaisi sille itsemääräämisoikeuden.

Kaikki edelläkerrottu jo sellaisenaan osottaa, että on kysymys porvariston kansalaissodasta työtätekeviä vastaan. Se käy vieläkin selvemmäksi, kun vertaa porvariston nyt käyttämiä taistelukeinoja niihin keinoihin, joita se käytti 1918 aseellisen kansalaissodan aikana. Lahtarien hallussa olevassa Pohjois-Suomessa vallitsi koko kansalaissodan ajan ja lahtarien voiton jälkeen vallitsi Etelä-Suomessa kuukausimääriä likipitäen samanlainen tila kuin nyt: työväkeä sorrettiin, sen oikeudet riistettiin, sen jäseniä murhattiin j.n.e.

Suomen porvariston käymä kansalaissota työtätekeviä vastaan nykyään johtuu välittömästi sen pyrkimyksistä säilyttää pulan taakat työtätekevään kannettavaksi ja sen valmistuksista vastavallankumoukselliseen sotaan neuvostoja vastaan. Kommunistinen Internationale on tästä lausunut viime vuoden lopulla seuraavaa:

«Kansainvälinen pääoma on antanut Suomen porvaristolle hyvin suuren osan yhtenä vastavallankumouksellisen intervention etuvarustuksena Sosialistista Neuvostoliittoa vastaan. Tämän ohella Suomen porvaristo yhä kärjistyvän taloudellisen pulan ja joukkojen vasemmistumisen yhteydessä ja peläten Neuvostoliiton valtavaa taloudellista kasvua ja 5-vuotissuunnitelman toteuttamista 4 vuodessa, tulee itsekkin yhä hyökkäävämmäksi ja interventioon yhä halukkaammaksi. — — — Valmiistukseen interventioon ja taistelua varten pulaa vastaan Suomen porvaristo suoritti fascistikumouksen, poisti parlamenttaarisen demokratian voidakseen fascistidiktatuurin keinoilla ja tavoilla yhä ratkaisevammin sortaa proletariaattia, talonpoikaisköyhälistöä ja Suomen työtätekevän väestön laajoja joukkoja, joiden keskuudessa kasvaa tyytymättömyys ja vallankumoukselliset mielialat. Tässä tarkoituksessa kävi Suomen porvariston tärkeimmäksi tehtäväksi kommunistipuolueen

tuhoaminen joukkojen järjestäjänä ja johtajana taistelussa pääoman hyökkäystä vastaan Suomen työväenluokan kimp- puun ja Neuvostoliittoa vastaan suunnatun hyökkäyksen valmistamista vastaan, sekä puolueen johtamain julkisten työväenjärjestöjen hävittäminen.»

Elävä elämä vahvistaa Kominternin nämä sanat oikeiksi kaikissa suhteissa.

Kun rosvosakki aikoo suorittaa ryöstön, niin se pyrkii ensin murtamaan hyökkäyksen alaisen kaiken vastustus- kyvyn.

Rosvoluokka, porvaristo menettelee samoin. Sitä varten sille eivät enää riittäneet sen luokkadiktatuurin «demo- kraattiset» muodot ja elimet, minkä vuoksi se kävi toteut- tamaan tarkoituksiaan fascistisin keinoin ja kansalais- sodan muodoin eli fascistisen diktatuurin avulla.

8. Neuvostoliitossa vallitsee mitä laajin työtätekevien kansanvalta.

Neuvostoliitossa turvaa proletariaatin diktatuuri työ- väenluokalle, työtätekeväälle talonpoikaistolle ja sivistyneis- tölle mitä laajimman kansanvallan valtiollisen, taloudelli- sen ja sivistystoiminnan alalla. Kansallisuussorto on tun- tematon. Se kaikki on periaatteellisesti ja syvästi vas- takkaista kapitalistimaissa vallitsevalle porvariston dikta- tuurikomennolle ja hallitsevien kansallisuuksien kansallisiin vähemmistöihin kohdistuvalle sorrolle.

Neuvostodemokratian puitteissa onkin sosialismi innoit- tanut miljoonat proletaarit ja yhteistalouksien rakentajat, miehet ja naiset, ja sadat keskenään tasa-arvoiset kansal- lisuudet taloudellisen ja sivistyksellisen jättiläissuunnitel- man kautta. Miljoonat työläiset ovat käyneet socialistiseen kilpailuun. Järjestyy kymmeniätuhansia iskubrigaadeja kaikilla aineellisen ja henkisen työn aloilla. Työ merkit- see neuvostojen maassa kunniaa ja maimetta. Tarmok- kaaseen ja luovaan innostukseen heränneet työläis- ja talonpoikaisjoukot sadoista eri kansallisuuksista voittavat, sitkeästi taistellen tuholaisuutta ja sabotaashia vastaan,

tavattomat vaikeudet, ja raivaavat tieltään suurimmatkin esteet. He ottavat vapaaehtoisesti tehdäkseen tilapäisiä uhrauksia sekä rakentavat, rakentavat lujalla kädellä leniniläisen bolshevikkipuolueen johdolla uutta, sosialistista yhteiskuntaa.

Ja Neuvostoliiton työtätekevät ovat myös valmiina päättävästi puolustamaan sosialismin saavutuksia maailman imperialismia ja sen käytyrejä vastaan, luottaen siihen, että Suomenkin työväki kansainvälisen proletaarisen armeijan osana sitä tukee.

II. SOSIALIDEMOKRATIA, KAPITALISMIN PULA JA PORVARISTON SOTA TYÖTÄTEKEVIÄ VASTAAN.

1. Me syytämme...

Sosialidemokratia kutsuu itseään työväenpuolueeksi ja pyrkii ylläpitämään joukoissa sellaista luuloa ja uskoa, että se ajaisi ja puolustaisi työtätekevien etuja ja asiaa kapitalismia ja porvaristoa vastaan.

Mutta jo kauvan sitten on koko sosialidemokraattinen II Internationale ja sen jäsenpuolueet kaikissa maissa lakanneet olemasta työväenluokan puolueita ja työtätekevien elinestujen ajajia ja muuttuneet porvariston puolueiksi ja kapitalismin sekä imperialismin asianajajiksi.

«Isänmaan puolustuksen» lipulla lähetti sosialidemokratia miljoonia työläisiä imperialistiseen teurastukseen 1914 ja sitä seuraavina sotavuosina.

Se auttoi «omaa» porvaristoa aseellisessa interventiossa Neuvostoja vastaan 1918—22.

Sosialidemokratia pelasti kapitalismin proletaariselta vallankumoukselta 1918—19 monissa maissa ja myöskin Suomessa.

Sosialidemokratia auttaa pulassa olevaa kapitalismia jalkeille. Julistihan Suomen sosialidemokratian perustama ammatillinen järjestö perustamiskokouksessaan viime syksynä tehtäväkseen, että on «kaikin voimin pyrittävä

edistämään maan — s.o. porvariston hallitseman määrätnevän kapitalismin — taloudellista elpymistä ja tervettä kehitystä», samaan aikaan kun kapitalismi tuottaa kukkuraiset kurjuutta työtätekeville.

Sosialidemokratia silaa porvariston fascistisen diktatuurin kansanvallaksi ja houkuttelee joukkoja sen suojaksi.

Sosialidemokratia julistaa työtätekeville talonpojille Svinhufvudin «lailliseen järjestykseen» alistumisen oppia silloin kun rahavallan ryöstövoudit vievät heiltä maat ja mannut.

Sosialidemokratia uskottelee imperialismin kanuunan ruuaksi tarkoitetuille joukoille, että «sotatorven soittoa ei ole otettava vakavalta kannalta», vaan että «kertakaikkiaan on nyt jokaiselle tehtävä selväksi se tosiasia, että mitään sodan mahdollisuuksia ei nyt ole olemassa» muka, — samaan aikaan jolloin kaikkien silmäin edessä intervention valmistukset Neuvostoliittoa vastaan yhä kiihtyvät.

Sosialidemokratia kulkee kapitalismin ja porvariston rinnalla kylvämässä nälkää, työttömyyttä, kurjuutta ja hätää työtätekevien keskuuteen ja intervention valmistamisessa iskujoukkona. Mitä vaikeammaksi on käynyt kapitalismin pula ja joukkojen tyytymättömyys kasvanut, sitä enemmän on sosialidemokratian olemus porvariston puolueena tullut myös nähtäväksi. Sosialidemokratian johtajat ovat porvariston ministereinä ulkomailla (Vuolijoki), kapitalistisen kunnalliskomennon piiskoina (Hupli ja Keto Helsingin kunnallishallinnossa), suurten riistomyllöjen hallinnoissa (Tanner) j.n.e., kuten muutkin porvariston edustajat.

Sosialidemokratian kehitys, siitä alkaen kun se petti ja kavalsi työväenluokan ja sosialismin asian, on keskeyttänyt kulkenut fascismin. — «Fascismi — lausuu Neuvostoliiton komm. puolueen johtaja, tov. Stalin — on porvariston taistelujärjestö, joka saa aktiivista tukea sosialidemokratialta. Sosialidemokratia on ulkokohtaisesti fascismin maltillisempi siipi. Ei ole perustetta edellyttää, että

porvariston taistelujärjestö voi saavuttaa ratkaisevaa menestystä taistelussa tai maan hallinnassa ilman sosialidemokratian aktiivista kannatusta.»

— Kommunistista parjausta, pauhaavat sosialidemokratian johtajat näitten syytösten johdosta.

Me vastaamme: ei mitään sellaista, vaan silkkaa totta.

Mutta millä, työläistoverit, ratkaistaan sitten se, onko sosialidemokratia joukkoja nälkiinnyttävään kapitalistien apulainen ja kanssasyyllinen, vai ei? Mikä ratkaisee sen, onko sosialidemokratia pulassa kiemurtelevan kapitalistisen rosvojärjestelmän ja porvariston luokkadiktatuurin rakentaja ja tukipönnkä vai ei? Mikä ratkaisee sen, onko sosialidemokratia Neuvostoliittoa ja sosialistista rakennustyötä vastaan suunnatun imperialistisen intervention valmistaamisen ja järjestämisen välikappale vai ei?

Sen ratkaisee elävä todellisuus, se on: sosialidemokratian teot.

Sosialidemokratian tekojen, tosiasiaan on sen vuoksi annettava puhua. Työväki ja köyhä maalaisrahvas olkoon tuomarina.

2. Sosialidemokratia työväenluokkaa rosvoamassa.

Sosialidemokratia ei ainoastaan kannata ja tue kapitalismia, joka riistää ja rosvoaa työväkeä. Vaan sosialidemokratia suorittaa tätä kapitalismin työtä omin käsin ja välittömästi.

Tässä tosiasioita.

Helsingin kaupungin kaupunginvaltuuston sosdem ryhmä kannatti äskettäin kunnan työläisten palkkoja alennettavaksi 10 prosentilla.

Elannon sosialidemokraattis-porvarillinen hallinto on äskettäin Tannerin johdolla alentanut liikkeen monilukuisien työntekijäin palkat 10 prosentilla.

Tämän vuoden kevään ja alkukesän kuluessa ovat sosdem johtajat solmineet reformistien amm. järjestöjen avulla lukuisia työehtosopimuksia kapitalistien kanssa ja melkein poikkeuksetta huonontamalla tuntuvasti työläisten jo ennestään kurjia palkkoja.

Luokkataistelun kannalla olevien ja sen vuoksi fascistidiktatuurin vainoamien ammatillisten järjestöjen miljooniin markkoihin nousevat varat, ja siinä yhteydessä järjestöjen työttömyyskassojenkin varat, on sosialidemokratia n.k. Työväen Säästöpankkinsa kautta käsiinsä niin takavarikoinnut, että työläiset eivät saa kokoamiaan kassoja eivätkä edes työttömät jäsenet avustusta omista kassoistaan.

Socialidemokraattinen eduskuntaryhmä on viime valtiopäivillä antanut siunauksensa ja kannatuksensa fascistidiktatuurin hallituksen aloitteesta tehdyille työttömyysapukassalaille, jonka kautta kapitalistivaltion mitättömän vähäinen avustusvelvollisuus työttömille entisestään vähennetään, samalla kun työläisten kannettavaksi säilytetään entistä suuremmat kustannukset. Sosdem ryhmä ehdotti omana ehdotuksenaan, että työttömyyskassasta ei anneta avustusta lakossa tai sulussa oleville, sairaille tai työkyvyttömille jäsenille, eikä sellaiselle, joka «pätevästä syystä» on erotettu työstä. Kun tietää, että sosialidemokratia pitää «pätevänä syynä» sitä, kun kapitalisti, siirtääkseen pulan taakat työväen niskoille, erottaa tuhansia töistä, niin käy selväksi, että sosialidemokratia itse asiassa suunnitteli työttömäin joukot jätettäväksi kokonaan ilman avustusta, siitakin huolimatta, että työläiset olisi pantu maksamaan kassaan suoritukset. Tietystikään ei sosialidemokratia tässä eikä missään muussakaan yhteydessä nostanut kysymystä eikä vaatinut, että kapitalistien ja valtion on omalla kustannuksellaan toimeenpantava kaikkien työttömien vakuutus elinkustannuksia vastaavalla avustuksella.

Fascistihallituksen «säästäväisyyskomiteassa» on sosdem johtaja Tanner yhdessä muitten herrain kanssa ehdottanut valtion ensi vuoden talousarviossa vähennettäväksi työttömyyden johdosta käytettäviä varoja.

Socialidemokratian johto siunasi ja osittain järjesti satamatyöläisten lakon aikana lakonrikkurijoukon Viipurissa ja sen kautta puhkaisi taistelevien satamamiesten rintaman, mikä aiheutti satamamiehille tappion ja ranta-ruhtinaiden rosvopolitiikalle menestyksen.

Nokian kumityöläisten lakossa sosialidemokratia lehdistöineen ja ammatillisine byrokraatteineen järjesti työläisten rintaman särkeamisen ja taistelevien kumityöläisten olinehtojen huononemisen.

Työväen Sanomalehtiosakeyhtiön (ent. Työmiehen) talon, tontin ja kirjapainon rosvosivat sosdem johtajat työväeltä jo takavuosina. Fascistidiktatuurin turvin ne ovat rosvooneet käsiinsä Helsingin työväenyhdistyksen ja Koiton talot, mainitsemattakaan monista muista samanlaisista työväentalojen ja kirjapainojen ryöstöistä pitkin maata.

Kun koettaa arvioida, paljonko kaikkien edellämaittujen ja monien muitten samanlaisten sosialidemokratian kavallustekojen kautta työväki on menettänyt tai menettää, niin siitä varmasti tulee satoja miljoonia markkoja työtätekevilta rosvottuja varoja.

Työmiehet ja työläisnaiset, tutkikaapa ja laskekaapa kukin paikkakunnallanne, mitä, millä tavalla ja kuinka paljon paikkakuntanne sosdem johtomiehet ovat yhdessä kapitalistien kanssa teiltä ja luokkatovereiltanne rosvooneet.

3. Sosialidemokratia myöntänyt hallitseville luokille varoja riistämisen tehostamiseksi.

Samaan aikaan kuin sosialidemokratia monella muotoa rosvoov työväkeä, työntää se sylen täydeltä varoja kapitalisteille ja niiden diktatuurikomemolle. Seuraavassa siitä konkreettisia esimerkkejä.

Vuodesta vuoteen on sosialidemokratia eduskunnassa ja kunnallishallinnoissa ilman poikkeusta myöntänyt yhteensä ei kymmeniä ja satoja, vaan tuhansia miljoonia markkoja hallitseville luokille poliisin, virkamieskunnan, ohranan, armeijan ja laivaston ylläpitoon. Se seikka, että sosialidemokratian johtajat toisinaan kinastelevat hallitsevien luokkien edustajien kanssa näihin tarkoituksiin käytettävien erien määrystä, samaten kuin hallitsevan luokan eri ryhmätkin keskenään, ei vähimmässäkään määrässä muuta sitä tosiasiaa, että sosialidemokratia eduskunnassa ja kuntain valtuustoissa säännöllisesti on antanut

äänensä kapitalistivaltion ja riistäjäluokkain kunnalliskömmennön tulo- ja menoarviolle kokonaisudessaan, mihinkä arvioon aina sisältyvät nuo summat hallitsevien luokkien käytettäväksi. Ja poliisi, virkamieskunta, ohra, armeija ja laivasto ovat hallitsevien luokkien aseita ja välikappaleita työtätekevien, työväen, palveluskuntalaisten ja työtätekevän talonpoikaiston riistämisen ja sortamisen tehostamiseksi.

Koko tämä tuhansiin miljooniin markkoihin nouseva varojen summa on joko suoraan tai välillisesti riistetty työtätekevältä väestöltä. Se on tapahtunut pääasiallisesti verottamalla välillisesti ja välittömästi työväkeä ja työtätekevää talonpoikaistoa. Sekin erä, minkä omistavat ja hallitsevat luokat antavat valtakomentonsa tarkoituksiin, on työväen työn tuloksista riistettyä ja rosvottua.

Sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä alensi enemmän kuin puolella kapitalistien maksettavana olleen leimaveron, lahjoittaen tämän kautta suurriistäjille yhdellä iskulla 40 miljoonaa markkaa.

Virkamiesten, hallitsevan luokan välittömien käskyläisten palkkoja kohotti sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä 10 miljoonalla markalla v. 1929 eli aikana, jolloin työväenluokan puute ja hätä jo oli hyvin kärjistynyt.

Hallitsevan luokan asettamassa valtion «säästäväisyyskomiteassa» ei sosdem johtaja Tanner sen paremmin kuin varsinaisten kapitalistipuolueiden edustajatkaan käynyt vähentämään satatuhatta markkaa ja siitakin yli meneviä virkamiesten palkkoja enempää kuin 5—10 prosentilla. Samassa säästäväisyyskomiteassa porvarillisen parlamentin jäsenten päiväpalkka asetettiin 150 markaksi, samaan aikaan kun kymmenentuhannet työttömät työläiset eivät saa mitään palkkaa tai avustusta ja kun Helsingin kunnantöläisten alhaisista palkoista sosialidemokratian välittömällä suostumuksella otetaan pois 10 prosenttia.

Toverit! Ken epäilee väitteitä, että sosialidemokratia myöntää varoja riistäväälle porvaristolle, kiiruhtakoon itse riistettyjen kohtalotoveriensä kanssa tutkimaan ja ottamaan selvää, mitä sosialidemokratia tässä suhteessa on

tehnyt. Kysykää sosdem johtajilta, ovatko he hörjumatta ja loppuun asti vastustaneet varojen myöntämistä hallitseville luokille ja taistelleet sitä vastaan vai ovatko loppujen lopuksi kuitenkin kannatuksensa sille antaneet. Ei ole epäilystä, että tutkimukseenne tulos on oleva se, että sosialidemokratia on myöntänyt varoja hallitseville luokille, niiden harjottaman riiston ja sorron tehostamiseen, jopa siinä suhteessa itse alotteitakin tehnyt sosdem hallituksen aikana.

4. Sosialidemokratian ilmiannot, terrori ja porvarilliselle luokkavainolle osottama välitön kannatus on työväenluokalle maksanut tuhansia uhreja.

Enemmän kuin vuosikymmenen on sosialidemokratian lehdistö ja sen johtajat leimanneet työväen luokkaetua hörjumattomasti ajavia yksityisiä työläistovereita ja kokonaisia työläisryhmiä valtiopettureiksi ja maankavaltajiksi. Sen kautta se on ilmiantanut ne hallitsevalle luokalle ja sen sortokomennolle. Monet, monet sadat työmiehet ja työläisnaiset on näitten ilmiantojen perusteella teljetty vuosikausiksi vankiloihin.

Sosdem puolueen johto, sen jäsenten suuren osan ollessa porvariston hallituksena v. 1926—27, vangitsi välittömästi ja tuomitutti yli 60 työläistä muka valtiopettureina ja maankavaltajina.

Sosialidemokraattinen hallitus käytti yhteistyössä ohranapäällikön kanssa provokaattorinaan Rasia, jolle varmaankin jo silloin sosdem ministerin suostumuksella on luvattu vapaus ja vapaa matka ulkomaille juudastyönsä palkkioksi.

Sosdem oikeusministeri Hakkila ja sisäministeri Puro vangituttivat yhteistoimin entisen punakaartilaisen Ojalan, joka oli ollut niin herkkäuskoinen, että oli ilmoittanut osotteensa ja työpaikkansa sosdem ministeri Hakkilalle.

Sosialidemokratian 12 johtavan miehen, valtiopäivämiehen myötävaikutuksella tuli v. 1929 eduskunnassa säädetyk-

si sellaiset muutokset yhdistyslakiin, että niiden kautta työväen yhdistymisvapaus tehtiin olemattomaksi.

Sosialidemokratia, joka vuosikautia oli hallitsevalle luokalle selittänyt ja «todistanut» luokkataistelukannalla olevat ammatilliset järjestöt, nuorison opintokerhot, sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaalikomiteat kommunistisiksi, myötävaikutti välittömästi ammatillisen liikkeen, nuorison opintotyön työntekijäin ja vaalikomiteain jäsenten vuosikausiksi vankilaan telkeemiseen. Ne tuhat toveria, jotka fascistidiktatuurin aikana on vangittu, ovat sosialidemokratian ilmiäntöiden uhreja.

Fascistien toimeenpanemien «muiluttamisten» aloitteentekijä on sosialidemokratian ilmiäntöpolitiikan johtaja Yrjö Räisänen — Sasu Punanen. Sasu Punanen nimittäin jo vuosikautia sitten lehdessä kehoitti porvaristoa «kyyditsemään» kommunisteja Neuvostoliittoon. Tämän tuloksena on monen kymmenen luokkatietoisien toverin väkivaltainen raahaaminen paikasta toiseen ja samoin kymmenien viskaaminen Suomen rajojen ulkopuolelle.

Hallitsevan luokan saattaessa käytäntöön kuluneen vuoden aikana n.s. kommunistilakeja, asettui sosialidemokratian koko eduskuntaryhmä, puoluejohto ja lehdistö empimättä kannattamaan äänioikeuden ja vaalioikeuden riistoa tuhansilta työläisiltä n.s. Kivimäen linjan mukaan, s.o. porvarillisen tuomioistuimen päätöksellä.

Sosialidemokratia ei ole hidastellut osottaa kapitalisteille työpaikoilla toimivia luokkatietoisia, vallankumouksellisia työmiehiä. Koko sosialidemokratia myötävaikutti esiintymisellään ja toiminnallaan marraskuun mielenosoituslakon kynnyksellä, sen aikana ja sen jälkeen v. 1929 siihen, että ainakin pari tuhatta kumouksellista, taisteluintoista työmiestä heitettiin ulos työpaikasta. Paraikaa sosialidemokraattinen lehdistö ja heidän reformististen ammattiliittojensa johdot osottavat kapitalisteille, fascistiselle diktatuurikomennolle ja sen ohranalle jahdattavaksi ne työläiset, jotka työpaikoilla ja muualla tekevät työtä työläisjoukkojen kokoamiseksi vallankumouksellisiin am-

matillisiin järjestöihin ja niiden avulla päättävään taisteluun työväenjoukkojen kipeimpien tarpeitten ja vaatimusten puolesta.

Sosialidemokratian antama apu porvarilliselle luokkavainolle on mennyt niin pitkälle, että sosdem puolueen jäsenet suorittavat siinä ihan välitöntä «hanttityötä», kuten tapahtui viime syksynä, kun sosialidemokraatit Koiton talon ovella ohranalle osottivat kokoukseen tulijoista kaikki «vaaralliset kommunistit», joilta estettiin sisäänpääsy, jotta talon valtaaminen sosialidemokratialle kävisi yksinkertaisemmin.

Laskekaahan, työläistoverit, kuinka monta uhria paikkakunnallanne, kaupungissanne, kylässänne, järjestössänne olette menettäneet näiden sosialidemokratian ilmiäntöiden johdosta ja montako työtoverianne on joutunut kärsimään sosialidemokratian terrorin vuoksi.

5. Sosialidemokratia alentanut työväenluokan ja muun työtätekevän kansan elintasoja kannattamalla pääoman politiikkaa tavarain hintain korottamisessa.

Edellä on jo osotettu, että sosialidemokratia säännöllisesti ja poikkeuksetta on aina loppujen lopuksi äänillään kannattanut porvariston sortovaltion talousarviota kokonaisuudessaan. Sen kautta se on myöskin antanut siunauksensa kaikelle sille yhä kasvaneelle työtätekevän väestön riistämislle, jota on toimeenpantu joukkokulutustavaroille asetettujen tulliverojen kautta. Esimerkiksi tämän vuoden talousarviossa laskettiin tullien korotuksen kautta otettavaksi entisten lisäksi noin 350 miljoonaa markkaa.

Tämän kautta sosialidemokratia on korottanut monopolististen pääomayhtymien voittoja ja alentanut joukkojen elintasoja entisestään. Ottakaamme vain muutama esimerkki. Viljatulli, joka on korottanut leivän hinnan työläisille ja työtätekevän maalaisväestön suurimmalle osalle, merkitsee suoranaista lahjaa suurviljelijöille ja myllyyhtymille. Jalkinetulli, joka korottaa jalkineiden hintaa, merkitsee lahjaa kenkätehtailijoille. Kutomateollisuuden

raaka-aineille ja tuotteille, kahville, sokerille pannuilla tulleilla korotetaan hintoja suurten työtätekevien joukkojen joka päivä käyttämille tavaroille. Maatalouskoneiden tulleilla korotetaan tällä alalla toimivien kotimaisten tehtaiden riistovoittoja talonpoikaisväestön laajojen joukkojen kustannuksella.

Kaikessa tässä työtätekevään elintason alentamispolitiikassa on sosialidemokratia ollut ja on osallisena, antamalla, kuten sanottu, kannatuksen riistäjien valtion talousarviolle.

Mutta sosialidemokratia on ollut luovuttamassa Suomen työtätekevän väestön trustipääoman käsiin kokonaan. Muutama vuosi sitten sosialidemokraattiset johtajat Kulutusosuuskuntain keskusosuuskunnassa solmivat kansainvälisen tulitikkustrustin kanssa yhteissopimuksen, minkä kautta tulitikkujen hinnat kohosivat ja minkä kautta tuo suuri ulkomainen kapitalistiyhtymä pääsi täydellisesti hallitsemaan Suomen tulitikkuteollisuutta ja määrämään hinnat.

Erityinen asema on sosialidemokratian kannatuksella laadituissa valtion talousarvioissa olevilla menoerillä, jotka nimitetään vientipalkkioiksi. Se merkitsee sitä, että kotimaisille teollisuus- ja maatalouskapitalisteille maksetaan valtion varoista määrättyjä korvauksia ulkomaan markkinoille lähettämistään tavaroista. Sen tarkoituksena on lisätä vientipalkkioita saavain kapitalistien voittoja. Nämä vientipalkkiot taas riistetään suoranaisilla ja välillisillä veroilla työtätekevältä väestöltä.

6. Sosialidemokraattisen hallituksen rikoksista työtätekeviä vastaan.

Kun on kysymys sosialidemokratian toimesta tapahtuvasta suoranaisesta ja välillisestä työtätekevien joukkojen rosvoamisesta, työtätekevältä kansalta rosvoitujen varojen myöntämisestä riistäjille, ilmiantoilusta ja terroristista taistelevia työläisiä vastaan ja työtätekevien elintason alas polkemisesta, niin ei voi jättää sivuun sosialidemokratian oloa omistavien luokkien halli-

tuksessa v. 1926—1927. Se hallituksessa oli vuosikauden kestävä, yhtämittaista työtätekevien joukkojen pettämistä ja rikosten tekoa koko työtätekevää kansaa vastaan.

Tehtäköön poiminto työtätekeviin kipeimmin koskevista sosialidemokraattisen hallituksen rikoksista.

Sosdem hallitus tunnusti kokonaisille kapitalistiryhmille, esim. puutavarakapitalisteille, vapauden pakottaa työläisiä laissa säädettyä 8 tuntia pitempään työaikaan. Kymmenet tuhannet työläiset joutuivat näin sosdem puolueen johtajain myötävaikutuksella lisätyn riistämisen esineiksi, minkä kautta kapitalistien voitot kasvoivat.

Tähän rikokseen liittyy toisena puolena se, että sosdem hallitus ei ryhtynyt toimiin 8-tuntisen työpäivän ulottamiseksi niihin työläiskerroksiin, joita se ei vielä koskenut, lukuunottamatta vain pientä osaa valtion työläisistä (veturimiehet).

Sosdem hallitus houkutteli petollisesti sosialiministerinsä Helon ja paperiliiton sosdem johdon välityksellä paperityöläiset, jotka joukkoäänestyksellä, missä 80 jokaisesta sadasta oli kannattanut taisteluun lähtöä työläisten kurjien elinehtojen parantamiseksi, siirtämään päätetyn lakon aloittamisen. Se merkitsi kapitalisteille ja reformistisille ammatillisille johtajille tilaisuuden antamista työläisten rintaman särkemiseen. Ja ne käyttivätkin sitä tilaisuutta hyväkseen, ostamalla «vapaaehtoisilla» korotuksilla eräitä paperityöväen ryhmiä taistelun vastustajiksi. Sosialidemokraattinen hallitus sen kautta pelasti paperikapitalistit paperityöläisten yhteiseltä ja yleiseltä hyökkäykseltä ja yleiseltä palkkain korotukselta työläisille.

Kun sosdem hallitus ministeri Helon ja liiton reformistisen johdon kanssa oli työläisten rintaman hajoittamisella pakottanut joukot perääntymään ja aikaansaanut siten niille tappion, niin suorittivat paperikapitalistit oman etunsa mukaisen loppuvedon. Tehtaista erotettiin kaikki aktiiviset ammatillisten järjestöjen jäsenet, ilman että liiton johto mitään taistelua tätä vastaan järjesti. Tämä sosdem hallituksen suorittama paperityöläisten asian kavaltami-

nen ja työläisten johtaminen antaumiseen riistäjain edessä sekä sitä seurannut luokkatietoisten aineiden siivilöiminen pois työpaikoilta — oli valmistustoimenpide sosialidemokratian hajoitustoiminnalle ammattiliikkeessä, samalla kun se ennen muuta oli paperikapitalistien riistovoiton turvaamista.

Sosdem hallituksen rikosten sarjaan kuuluu myös metallityöläisten taistelurintaman ja vastustuksen murttaminen.

Puolisen vuotta olivat jo kestäneet metallityöläisten joukot, jotka kapitalistit olivat heittäneet sulkuihin murtaukseen turkulaisten metallityöläisten taistelun ehtojojensa parantamiseksi. Työläisten rintamaa rikkoi vain muutamassa paikassa sosialidemokraattisten johtajain houkutuksella ja suostumuksella pettureiksi menneet liiton eräät sosdem jäsenet, kun sitävastoin valtava enemmistö sosdem metallimiehiä pysyi uskollisena rautakourien asialle. Mutta kapitalistit värväisivät rikkurivoimia muualta. Kun ei tämäkään pystynyt taistelua ratkaisemaan kapitalistien eduksi, valmistuivat kapitalistit häättämään yli tuhat metallityöläisperhettä asunnoistaan talven selkään.

Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmä vaati sosdem hallitusta viivyttämättä: 1) järjestämään yleisiä töitä amm. järjestöjen hyväksymillä ehdoilla sulkulaisille, 2) estämään sulkulaisperheitten asunnoistaan häädöt ja 3) estämään rikkurijoukkojen terrorisoinnin. Nämä olivat kaikkein kainoimpia vaatimuksia, mitä työväen puolelta saatettiin asettaa hallitukselle, joka nimitti itseään «työväen hallitukseksi».

Mitä teki sosdem hallitus?

Se ei järjestänyt sulkulaisille töitä, se ei antanut puutteessa oleville perheille avustusta, se ei estänyt häättöjä, vaan antoi niitten tapahtua, se ei tukahuttanut terrorisovien rikkurijoukkojen hulinoimista. Mutta sensijaan sosdem hallitus jäsenensä, ministeri Helon kautta pani käyntiin metallimiesten rintaman murttamistoiminnan samalla lailla kuin keväällä paperityöläisten kysymyksessä, jättäen

sulkulaisten työhön pääsyn kapitalisteista riippuvaksi ja rikkurit täydelliseen rauhaan. Sosdem hallituksen onnistua kalastaa koukkuunsa sellaisen määrän sosialidemokraattisia metallityöläisiä, että siihen asti melkein horjumatta seissyt rintama heikkeni. Ja, kiitos sosdem hallitukselle, työläiset joutuivat tinkimään vaatimuksistaan.

Kenenkä asiaa sosdem hallitus tässä ajoi, selviää «Ilta-lehden», nykyisen fascistisen «Ajan Sahan» edeltäjän seuraavista sanoista: «On mitä suurimmalla ilolla tervehdittävä tietoa, että tri Helon tekemä ehdotus työriidan sovittamiseksi on kruunattu menestyksellä».

Sosialidemokratian rikosten sarjassa on myöskin todettava se, että sosdem sotaministeri Heinonen vaati Hämeenlinnan pukimotyöläisiä työehtosopimuksessa alistamaan kolmivuoroiseen työhön armeijan liikekannallepano-aikana, s.o. sodan aikana Neuvostoliittoa vastaan, ja kapitalistivaltiolle oikeutta poiketa työehtosopimuksen määräyksistä. Kun työläiset eivät halunneet suostua näihin sosdem sotaministerin porvarillis-isänmaallisiin vaatimuksiin, niin julisti Heinonen, että palkkaliikkeen alotteentekijöinä olleet tullaan eroittamaan työpaikasta. Ja kaiken kukkuraksi julisti hra Heinonen kursailematta porvariston edessä eduskunnassa ajaneensa asiassa porvarillisen valtion, kapitalistien sortokoneiston etuja.

Talopoikienkin ruumiiseen iski sosdem hallitus kynensä. Se toimeenpani lopullisesti Suojärven lahjoitusmaatalonpoikien maiden luovuttamisen eli ryöstämisen kapitalisteille. Yhteensä 18.000 ha viljelys- ja metsämaata, jonka pääasiassa englantilaiset kapitalistit olivat aikoinaan talonpojilta käsiinsä kaapanneet, vaikka anastusta ei vielä oltu uskallettu porvarillisen laillisuuden silauksella sinitöidä, lahjoitti sosdem hallitus suurpääomalle. Sosdem hallitus siis suoritti loppunäytöksen viime vuosikymmenien yhdessä julkeimmassa talonpoikain maitten ryöstössä Suomessa. Sosdem ulkoministeri Voionmaa selitti röyhkeästi: «pienemmän oikeuden on täytynyt väistyä suuremman oikeuden ja edun tieltä». Se merkitsee selvällä suomenkielillä: englantilais-suomalaisen suurpääoman ja Suomen

hallitsevien luokkaetujen alttarille uhrattiin talonpoikien oikeus ja etu.

Sosdem hallituksen toimikautena laillistutettiin suoje-
luskunnat ja tehtiin niiden päällikkövirat valioviroiksi, joi-
ta varten maksetaan vuosittain valtiokassasta ainakin kuu-
si miljoonaa markkaa. Samalla sosdem hallitusaikana toi-
meenpantiin se porvaristolle edullinen uudistus, että val-
tiovaroista siirrettiin «laillisesti» suojeluskuntia varten vuo-
sittain yli 50 milj. julkisesti, puhumattakaan salaisesti
otetuista. Tämä sosdem hallituksen menettely on täydessä
sopuossuunnassa sen eduskunnan käsityksen kanssa suoje-
luskunnista. Sosdem hallituksen käsityksen näistä omis-
tavien luokkien lahtarikaarteista tulkitsi sosdem sotami-
nisteri Heinonen päiväkäskyssään seuraavilla sanoilla:
«kaikkia Suomen puolustuslaitoksessa, sekä vakinaisessa
väessä että suojeluskunnissa palvelevia, päällystä, alipääl-
lystä ja miehistöä kiitän siitä suuriarvoisesta ja uskollis-
esta työstä, jonka he nyt kuluneena vuonna ovat suo-
rittaneet» ja joka työ «myöskin suojeluskunnissa on viime
vuoden kuluessa monessa suhteessa käynyt entistä mää-
rätietoisemmäksi». Pääministeri Tanner taas, paljastaes-
saan päänsä Nikolainkirkon rappusilla vuoden 1918 työläis-
teurastuksia juhliville suojeluskuntajoukko-osastoille, ja
sotaministeri Heinonen, esittäessään niille eläköönhuudon
osoittivat kumoamattomasti, että sosdem hallitus, avates-
saan suojeluskunnille tien laillistetuksi santarmikunnaksi
kansanjoukoilta rosvotuilla verorahoilla, tiesi, mitä se teki.

Ja lopuksi todettakoon, että sosdem hallitus — sensi-
jaan että sen olisi tullut hävittää koko ohranalaitos, jos
se olisi tahtonut työväen luokkaetua ajaa — ehdotti tämän
vallankumouksellisten vaino- ja kiduttajalaitoksen ylläpitä-
miseksi yli 3 milj. markkaa niistä varoista, mitkä työtäteke-
viltä veroina rosvotaan.

Työläiset ja työläisnaiset, työtätekevät talonpojat, ei-
vätkö moiset sosdem hallituksen suorittamat teot teidän-
kin mielestänne ole rikoksia työväenluokkaa ja työtäteke-
vää maalaisrahvasta vastaan?

7. Sosialidemokratian osallisuus sodan valmistuksissa Neuvostoliittoa vastaan.

Mikä on sosialidemokratian asenne ja osuus kansainvälisen imperialismin ja ennen kaikkea Suomen porvariston Neuvostoliittoa ja sosialistista rakennustyötä vastaan tähdätyssä sodan valmistuksessa?

Kun kansainvälinen imperialismi toimeenpani ensimmäisen sekaantumishyökkäyksensä 1918—22 Neuvostoja vastaan Suomen porvariston myötävaikutuksella, niin valitsi sosialidemokratian johtajisto paikkansa imperialismiin rintamassa.

Kuten tunnettua, eli Suomen hallitseva luokka v. 1919 tsaarikenraali Judenitshin hyökkäyksen tapahtuessa Leningradia vastaan, siinä toivossa ja uskossa, että pääomanvalta taas palautetaan Venäjän maalle. Helsingissä perustettiin Englannin imperialismiin sotapäällikköjen johdolla porvariston johtomiehistä erityinen muonituskomitea kenraali Judenitshin käytettäväksi «valloitetussa Pietarissa». Tähän komiteaan kuului myöskin sosdemokratian «mainehikkain» johtaja Tanner. Leningrad jäi kuitenkin valloittamatta ja sosdemokraatti Tanner ei päässyt näyttämään kapitalistisessa Elannossa kehittämiään kykyjä Nevan kaupungin työtätekevien riistämässä.

Kansainvälisen imperialismiin ensimmäiseen, tappiolla päättyneeseen, hyökkäyskauteen kuuluu sosialidemokratian johtajain esiintyminen v. 1922 Aunuksen tehdyn lahtarihyökkäyksen aikana. Kun kapitalistiset rahalaitokset ja niiden hallitus, taaskin Englannin imperialismiin kannatuksella ja ohjauksella, varustivat ja suuntasivat suomalaisen rosvojoukkueen Neuvosto-Karjalaa vastaan, niin sosialidemokratian puoluejohdon sihteeri Tainio puolueen nimessä julkaisi tunnuksen: «Rajalle!» Sosdem puoluejohto sihteerinsä kautta halusi niin ollen mobilisoida työväenkin joukot suurpääoman rosvohyökkäystä tukemaan, niinkuin II Internationale imperialistisen sodan aikana. Mutta taaskin sosialidemokratia laski vikaan. Aunuksen retkeläiset palasivat — kuka palasi — verissä päin. Mutta sosialide-

mokratia oli täyttänyt sille kuuluvan tehtävän porvariston asian kyytipoikana. Se täytti sen toisessakin suhteessa. Kun kapitalistinen hallitus hyökkäsi vallankumouksellisen työväen johtavia tovereita vastaan, jotka kommunistisen puolueen ohjaamina olivat kutsuneet työväen ja köyhien talonpoikain joukkoja taistelemaan imperialistista hyökkäystä vastaan ja Neuvostoliiton puolesta, niin sosialidemokratian johtajat lehdistössänsä antoivat tälle hyökkäykselle siunauksensa.

Sosialidemokraattinen hallitus sai «perintönä» edellisiltä hallituksilta avoinna olevat neuvottelut Suomen ja Neuvostoliiton välisestä hyökkäämättömyyssopimuksesta. Mutta sosdem hallitus ei niitä neuvotteluja jatkanut, vaan katkaisi ne, työläisjoukkojen vastalauseista huolimatta. Sen sijaan se ryhtyi imperialistisen «Kansainliiton» kautta hankkimaan porvaristolle rahallista tukea m.m. aseiden hankintaa varten Neuvostoliittoa vastaan käytävässä sodassa. Sosdem ulkoministeri Voionmaa ajoi erityisellä kiihkolla tätä kansainvälisen imperialismin rosyotarkoitusten mukaista asiaa. Sosialidemokraattisen hallituksen onnistui vakkailään myötävaikuttaa siihenkin kansainvälisen imperialismin edun mukaiseen tulokseen, että Viro, Liettua y.m. Neuvostoliiton porvarilliset naapurivaltiot eivät solminneetkaan aikeissa olevia hyökkäämättömyyssopimuksia Neuvostoliiton kanssa, kuten paljasti eräs ranskalainen kapitalistilehti, kateellisena Englannin imperialismin Suomen sosdem hallituksen avulla saavuttamista menestyksistä sodan valmistuksessa Neuvostoliittoa vastaan.

Sosdem hallitus jatkoi alulle pantua Englannin laivasto-esikunnan suunnittelemaa ja Englannin laivaston kanssa yhteistoimintaan sovellettua sukellusveneiden rakentamista, tilaamalla ne. Sosialidemokraattinen hallitus oli niin varustusintoinen, että se antoi eduskunnalta suostumusta hankkimatta ministeri Itkosen tilata aseistetun laivan PetSAMONKIN vesille.

Sosdem puolueen johdon valtuutettuna otti hra Heikki Puro — joka sisäministerinä ehdotti porvariston varustamista ohranavoimalla — osaa n.s. armeijan revisionikomi-

tean työhön ja päätöksiin. Tämän kautta, taaskin Englannin imperialismiin sotaesikunnan johdolla, toimitettiin Suomen armeijan hyökkäyskuntoisuuden parantamista. Se komitea esitti myöskin entistä suurempien summien käyttämistä sotatarkoituksiin. Nämä varat on sosialidemokratia jatkuvasti myöntänyt kannattaessaan porvariston valtion talousarviota kokonaisuudessaan. Ja se on tehnyt jo monena vuotena vuosittain yli 500 milj. markkaa. Tänä vuonna se tekee yli 600 milj. mk. Sosdem puolueen edustajain yhdessä porvariston kanssa hyväksymän suunnitelman mukaan pitäisi vuotuisten säännöllisten sotilasmenojen nousta aina 700 milj. mkaan.

Porvariston diktatuurihallituksen asettamassa n.s. «säästäväisyyskomiteassa» on sosdem puolueen puheenjohtaja Tanner ollut niin «säästäväinen», että hän on ehdottanut käytettäväksi vielä ensi vuonnakin — tänä vuonna jo käytetyn 125 milj. mk. lisäksi — aikana, jolloin sadattuhannet työtätekevät ovat hädässä ja prutteessa, 75 milj. mk. ylimääräisesti varoja sotatarkoituksiin, jotta tulisi toimeenpannuksi porvariston ja sosialidemokratian — 5-vuotissuunnitelma. Tällä tavalla sosdem johtaja Tanner on ollut mukana määräämässä sotatarkoituksiin tänä vuonna n. 750 milj. markkaa ja varannut jo ensi vuodeksi «pienen» pohjarahjan. Sosialidemokratian johtajat, m.m. edustaja ja entinen ulkoministeri Voionmaa ovat olleet perustamassa ja jatkuvasti osallistuvat n.s. «Pan-Europan yhdistyksen» toimintaan. Mikä yhdistys se on? Se on Helsingissä olevien ulkomaisten, erityisesti reunamaiden lahtarihallitusten edustajain ja Suomen aktiivisten neuvostovastaisten sodanvalmistajain yhteinen seura, jossa punotaan niitä juonia, joilla m.m. n.s. yleistä mielihäpäilyä yllytetään neuvostoja vastaan.

Sosialidemokratia on myöskin osottanut välitöntä apua niille Suomessa oleville monarkistisille venäläisille herroille, jotka lokakuun vallankumous heitti satulasta, ja jotka vuosikautia ovat kansainvälisen imperialismiin avulla vehkeilleet ja valmistaneet sekaantumissotaa Neuvostoja vastaan. Niinpä sosdem ulkoministeri Voionmaa ja sisämi-

nisteri Puro osottivat aulista apua eräälle Larionville, joka Suomesta käsin teki tuholaismatkoja ja urkintaretkeilyjä Neuvostoliittoon sekä heitti m.m. pommeja Leningradin erääseen kommunistiseen klubiin. Monarkistiparooni Grevenitz kertoo kirjeessään jouluk. 15 p:ltä 1927, että sisäministeri Puro lupasi päästää pois vankilasta tämän mustasotnialaisen pommisankarin. Sama parooni lisää, että kun paljastui tämä avonainen neuvostovihollinen teko, niin monarkistiparoonin pyynnöstä sosdem ministerin Puron ja Voionmaan toimenpiteillä «Larionov lähetettiin Danzigiin — — — mutta varustettiin Suomeen takaisintulo viisumilla, jota hän sitten käyttikin hyväkseen». Tämä manööveri suoritettiin Neuvostoliiton pottämistarkoituksessa. Monarkistiparooni kertoo, näet, kirjeessään: «ulkoministeriö (jonka johdossa oli sosdem Voionmaa) ilmoitti, että sellainen kysymyksen ratkaisu oli välttämätön siksi, että voitaisiin Neuvostoliiton edustajistolle ilmoittaa, että V. A. Larionov on karkoitettu maasta», — vaikka hän todellisuudessa oleskeli maassa. Sosialidemokratia siis oli yhteisrintamassa johtajiensa Voionmaan ja Puron sekä koko «työväen hallituksen» kautta venäläisten monarkistien ja kansainvälisen imperialismin kanssa, työväen ja talonpoikain Neuvostovaltaa vastaan. Mutta sehän oli vain luonnollista jatkoa sille yhteisrintamalle, jossa sosialidemokratia Tannerin välityksellä oli v. 1919 Englannin imperialismin, Suomen suurporvariston ja tsaarikenraali Judeitshin kanssa.

Sosialidemokratia on niinikään osallistunut kansainvälisen pääoman kaikkeen neuvostovastaiseen parjaus- ja yllytyskamppailuun. Tässä merkittäköön muistiin vain pari tuoreinta tapausta.

Toista vuotta sitten järjesti imperialismin leiri Rooman paavin avulla ristiretken «uskonnon vainoja vastaan» Neuvostoliitossa. Tähän sotaan osallistui sosialidemokratia innolla. Kansainvälinen porvaristo järjesti myös yllytyskamppailun Neuvostoliiton «polkumyyntiä» vastaan, jolla kamppailulla tarkoitetaan, paitsi asioita tuntemattomain joukkojen harhaan johtamista, myöskin taloudellisen saar-

ron tiukentamista Neuvostoliittoa vastaan alkuaskeleena aseelliselle interventiohyökkäykselle. Tässäkin kamppailussa sosialidemokratia koko lehdistöineen ja johtokoplineen on ollut kiihkolla osallisena, Kansainvälinen porvaristo laskee liikkeelle juttuja «pakkotyöstä» Neuvostoliitossa. Tähänkin parjausagitatioon sosialidemokratia hanakasti osallistui ja osallistuu vielä tänä päivänäkin, toivoen «pakkotyötä» koskevilla parjauksilla samoin kuin jutuilla «polkumyynnistä» kiinnittävänsä työtätekevien joukkojen huomion pois siitä hädästä ja kurjuudestakin, jota ne Suomessa ja kaikissa kapitalistisissa maissa kärsivät kapitalismin nykyisestä kiristyksestä.

Tietenkään ei sosialidemokratian neuvostovastaisiin tarkoituksiin ole sopinut joukoille ilmoittaa, että Neuvostoliitossa ei harjoiteta uskonnon vainoa, vaan että ihmiset saavat uskonnolliset käsityksensä pitää, vaikka toisaalta koko proletaarinen yhteiskunta ja sen valtio taistelee uskonnollista pimitystä ja tietämättömyyttä sekä niitä ylläpitävää kirkkoa vastaan. Neuvostoliiton työväki ja sen valtio kunnioittaa Marxin sanaa: «uskonto on opiumia kansalle», ja pyrkii valistustyöllä kaikin voimin vapautamaan joukot tämän myrkyn vaikutuksesta.

Socialidemokratia tietysti visusti salaa, että Neuvostoliitto ei harjoita polkumyyntiä, vaan että sitä harjoittavat kapitalistiryhmät keskenään kilpaillessaan, kuten monet niistä itsekin tunnustavat. Sosialidemokratia salaa sen tosiasian, että Neuvostoliitto voi myydä tuotteitaan halvemmalla sen vuoksi, että siellä ei vallitse kapitalistinen yksityisomistus eikä siellä riistetä kapitalistista voittoa. Sosialidemokratia salaa sen tosiasian, että Neuvostoliiton osuus koko maailman kauppavaihdossa on vajaa 3 % eli ainoastaan 30:s osa siitä, ja että sosialistisen rakennustyön edistyminen tekee Neuvostoliiton yhä enemmän taloudellisesti riippumattomaksi kapitalistimaista ja saattaa sen kykeneväksi tulemaan hyvin toimeen omillaan kaikissa suhteissa; sitäkin enemmän tämä on varma näköala, kun Neuvostoliitolla on sellaiset luonnonrikkaudet ja niin rikkaat raaka-ainelähteet, että imperialistiset rosvot ja

niiden sosdem kätyrit ovat kiukusta ja pelosta pakahtua, kun ne eivät ole kapitalismin käytettävissä.

Ja tietenkin sosialidemokratia vaikenee siitä, että Neuvostoliitossa ei ole käytännössä pakkotyötä, vaan että siellä vallitsee proletariaatin ja työtätekevän kansan tunnustama laki työvelvollisuudesta kansalaisvelvollisuutena. Sosialidemokratia tietoisesti vaikenee, että pakkotyön järjestelmä on kapitalistisen voiton kiskomisjärjestelmä.

Kaikkein tuoreimpia esimerkkejä sosialidemokratian osallisuudesta neuvostovastaiseen porvarilliseen yllytystyöhön ja interventiohyökkäyksen järjestelytoimintaan on sosialidemokratian suhtaantuminen fascistien kamppailuun «Inkerin puolesta». Lukijalla on varmaankin tuoreessa muistissa tämän yllytyskamppailun pääseikat. Mutta oletko panneet merkille sosialidemokratian asennetta? Tässäkin se johdonmukaisesti kulkee vanhalla linjallaan. «S. Sosialidemokraatti»-lehti on periaatteessa samaa mieltä kuin finanssipääoma ja fascistiaktivistit siitä, että Suomesta käsin tulee sekaantua Neuvostoliiton sisäisiin asioihin, «Inkerin pelastamiseksi». Ei sosialidemokratia fascistien provokatoorisia esiintymisiä tuomitse muutoin kuin tyhminä tekoina, jotka paljastavat joukoille porvariston todelliset aikeet. Sosialidemokratia vaatii päälehtensä kautta, että eduskunnan ja hallituksen tulee oikein virallisesti, valtiovaltana, ajaa tätä asiaa. Sosialidemokratia edustaa sianpään «lujaa järjestystä». Samalla sosialidemokratia antaa sellaisen kuvan kuin olisivat fascistien provokatiopuuhat muka aiheutuneet venäläisten taholta tapahtuneista hyökkäyksistä. Sosdem päälehti näet neuvoo hallitusta hillitsemään rintamamiehiä, jotta ei niiden provokatiooni «muodostu ärsyttäväksi, eikä lähtökohdaksi uusiin (!) hyökkäyksiin venäläisten taholta». Tässäkin asiassa sosialidemokratia siis on karvoineen, nahkoineen osallisena porvariston sotavalmisteluissa. Sosialidemokratian päälehden kamppailua Inkerin suurtalonpoikain puolesta ja köyhien sekä keskivarakkaiden talonpoikain suuren suurta enemmistöä vastaan hoitaakin inkeriläinen menshevikki

Peräläinen, joka oli v. 1919 yhteistoiminnassa tsaarikenraali Judenitshin joukkion kanssa.

Sosialidemokratia on, kuten edelläolevat tosiasiat osoittavat, mukana porvariston imperialistisissa pyrkimyksissä. Sosialidemokratian valtaus- ja rosvo suunnitelmat toteaa sosomeen johtaja Voionmaa kirjassaan (Suomen uusi asema, siv. 371 seuraavilla sanoilla: «Uusi Suur-Suomenliike on äkisti ikäänkuin taikomalla muuttanut koko kansallisen ajatus- ja toimintatapamme. Se on jo tullut tärkeäksi valtiolliseksi tekijäksi: kansamme taannoin vielä niin ahtaat ja arat katseet nyt rohkeasti nousevat Suomen rajain yli, ja kauan sorretty maa tuntee valtiollista voimaa suonissaan». Tämä sosialidemokratian ohjelma on sama kuin porvariston ohjelma, jonka rovasti Kares toi julki: «Suomen rajat aina Uraalille saakka, — — — tehtävä loppu Moskovalaisesta vallasta — — — on järjestettävä kansainvälinen interventiohyökkäys bolshevikkeja vastaan». Eräs pieni ero niillä kuitenkin on: sosialidemokratia esitti tämän yleisporvarillisen ohjelman jo muutamia vuosia ennen rovasti Karesen «tulemistä».

Sosialidemokratia on osallistumisessaan porvariston sotavalmisteluissa mennyt niin pitkälle, että sen on toisinaan vaikea vauhtiaan edes manöveritarkoituksissa hillitä. Sosialidemokratian pää-äänenkannattaja on kulu-neena keväänä ja alkukesällä usean kerran asettanut kysymyksen aseellisesta hyökkäyksestä Neuvostoliittoa vastaan, ikäänkuin kilvassa fascismin etumiesten kanssa. Se moittii kapitalistivaltioita siitä, etteivät ne keskinäisten riitojensa vuoksi ole aina pystyneet säilyttämään rintamaansa ehjänä. «S. Sosialidemokraatti» kirjoittaa kesäkuun 7 p:nä: «Epäjärjestys, epäjohtonmukaisuus ja epäloogillisuus eri valtioiden kesken suhtautumisessa Venäjään — se on syvä vakaumuksemme, — on tuottanut tähän saakka Euroopan ja maailman kokonaistaloudelle paljon enemmän vahinkoa kuin hyötyä.» Lehti varottaa, hätäntyneenä viisivuotissuunnitelman toteutumisen johdosta, maailman porvaristoa: «Venäjän pyrkimyksille nousee omiin päin ja voimin nousta ylös alussa naurettiin.

Mutta nyt jo tiedetään, että tämä nauru oli ennenaikainen. — — — Venäjä on nousemaisillaan omille jaloilleen ja että, sanokaamme kymmenen vuoden perästä, ne ehdot, joilla tuo uudelleen syntynyt suurvalta suostuu jälleen rakentamaan normaaliset taloussuhteet muiden valtioiden kanssa ehkä tulevat olemaan helpommat Venäjälle ja vähemmän edulliset muille».

Ei voi osoittaa vilpittömämmin syvää huolestumistaan kapitalistisen rosvojärjestelmän kohtalojen puolesta ja vihaansa työvään ja talonpoikain neuvostotasavaltaa sekä sosialismia rakentavaa maata kohtaan kuin tehdään edelläolevassa «S. Sosialidemokraatti»-lehden lausunnossa. Mutta lehti menee eteenpäin. Se sanoo: «Tällaisen mahdollisuuden ja tällaisen perspektiivin edessä astuu esille kysymys, mitä on tehtävä». Jo helmikuussa oli sama lehti esittänyt, että «Venäjän kysymyksen ratkaisussa on mielestämme olemassa vain kaksi valintaa: joko väkivaltainen interventio (sekaantuminen) tai sovinnollinen kompromissi.» Lehti toteaa kesäkuun 7 p:nä saman kuin jo helmikuussa, että nämä interventioajatukset ja hyökkäyssuunnitelmat tähtäävät «Venäjän viisivuotisohjelman ja sen seurausten estämiseksi». Onko sosialidemokratia aseellista interventiota vastaan? Ei. Mutta sillä on pelko, että se vie porvariston sellaiseen sotaan, mikä muuttuu sille itselleen tuhoksi. Sama pelko, mikä on porvaristolla itselläänkin. Ja jotta porvaristo pelastuisi tuholta, kapitalismin kuolemalta, niin sosialidemokratia käytännössä valmistaa sotaan kansainvälisen imperialismin kera kaikin keinoin ja kaikkia teitä, niinkuin edelläolevat tosiasiat vääjäämättömästi osottavat. Samaan aikaan se työtätekeville joukoille toitottaa, niiden pettämiseksi: «Sotatorven soittoa ei ole otettava vakavalta kannalta», «mitään sodan mahdollisuuksia ei nyt ole olemassa».

Koko toinen internationale, jonka elimellinen osa Suomen sosialidemokratia on, on ollut, on ja tulee olemaan imperialismin sekaantumissodan valmistaja, järjestäjä ja lietsoja. Joka kapitalistisessa maassa sosialidemokratia asianomaisen maan porvariston liittolaisena tekee samaa

työtä kuin sosialidemokratia Suomessakin neuvostovastaisessa rintamassa. II Internationaale imperialistisen kansainliiton asiamiehenä johtaa tätä sosialidemokratian sodanvalmistusta eri maissa. Sosialidemokratia on Neuvostoliittoa vastaan suunnatun intervention valmistamisen ja järjestämisen iskujoukko.

8. Sosialidemokratia fascismin liittolaisena.

Suomen omistavat luokat toteuttavat nyt porvariston diktatuuria fascistisin keinoin ja muodoin. Siihen kuuluu luonteenomaisena piirteenä hyökkäys työtätekeviä vastaan kaikilla pakko- ja väkivallan keinoilla, kansalaisodan keinoilla, sen sijaan, että porvaristo varemmin toteutti diktatuuriaan porvarillisen demokratian keinoin, se tahtoo sanoa: käyttämällä peitetympiä, naamioituja sortomenetelmiä.

Mikä oli sosialidemokratian osuus porvariston diktatuurin fascistisoitumisessa ja fascismin toteuttamisessa?

Tähän kysymykseen, kuten kaikkiin jo edellä esitettyihin, vastatkoot tosiasiat, s.o. sosialidemokratian teot.

On hyödyllistä tarkastaa erikseen sosialidemokratian asennetta ja toimintaa: 1) porvariston diktatuurin fascistisoinnin valmistuskaudella, ja 2) sen toimeenpanon ja toteuttamisen kaudella.

Socialidemokratia valmisti fascismin hyökkäystä ja fascististä diktatuuria seuraavalla tavalla.

Tunnettu tosiasia on, että porvaristo jo diktatuurinsa «demokraattisten» muotojen kaudella kiristi aste asteelta hyökkäystään, järjestäen ja toimeenpannen tuon tuostakin toimia rynnäköitä vallankumouksellista työväenliikettä vastaan. Tämä oli luonnollisesti omansa kehittämään ja kiihdyttämään työväenluokan vastataistelua porvaristoa vastaan.

Luokkatietoisten, vallankumouksellisten työläisten ja niiden järjestöjen, kommunistipuolueen johdolla, käymää taistelua porvaristoa ja sen valtakomentoa vastaan nimitti sosialidemokratia säännöllisesti porvariston ärsyttä-

miseksi, tarpeettomaksi kiihdyttämiseksi, jopa provokatioksi. Tämän selittelyn kautta sosialidemokratia toiselta puolen «todisti» aiheelliseksi ja perustelluksi porvariston sorron ja hyökkäyksen, s.o. hyväksyi sen, toiselta puolen pyrki houkuttelemaan joukkoja pois taistelun tieltä. Se tyrkytti samalla joukoille suoraan ja välillisesti oppia, että ellei «ärsytetä» porvaristoa, niin työväki muka voi saada luokkaetunsa valvotuksi. Se oli porvaristolle otollista ja mieluista oppia, samoinkuin sekin, että ei pidä vaatia kapitalisteilta palkankorotusta, jotta se paremmin antaisi. Mitä kiihkeämmäksi kävi porvariston valmistustoiminta sen siirtymiseksi fascistiseen diktatuuriin ja mitä laajemmissa joukoissa kasvoi toimekkuus ja taistelumieli, sitä häikäilemättömämmin sosialidemokratia hyökkäsi valtakumouksellisen työväen harjoittamaa «ärsytystä» vastaan. Porvariston fascististen sissijoukkojen rynnäkköä luokkatietoisien työväen opintopäiviä vastaan nimitti sosialidemokraatti — ei siksi mitä se oli, nimittäin: fascistien väkivallaksi — vaan kommunistien provokatioksi! Tässä toiminnassaan sosialidemokratia sai aulista apua luokkatietoisien työväenliikkeen keskuudessa olevilta hoipertelija- ja luopioaineksilta. On selvää, että tämä sosialidemokratian johtajain toiminta oli työväen taistelun tylsyttämistä, lamaannuttamista ja saboteeraamista — porvariston ja sen fascististen pyrkimysten hyödyksi.

Socialidemokratia toitotti samalla jatkuvasti porvariston valkoisen diktatuurikomennon kansanvaltaisuutta, jonka vallitessa työväelläkin on muka tasavertainen osa ja asema. Sosialidemokratia teki kaikkensa salatakseen ja peittääkseen järjestelmällisesti porvarillisen demokratian luonteen porvariston diktatuurin yhtenä muotona ja toteuttamisen keinona. Porvarillisen demokratian ylistäminen ja sen diktatuuriluonteen salaaminen merkitsi työväen valppauden tylsentämistä ja harhakäsitysten synnyttämistä joukoissa porvariston tämän diktatuurimuodon suhteen. Se oli omansa heikentämään ja tylsyttämään joukkojen taistelua fascismin muodossa uhkaavaa porvarillisen diktatuurin hyökkäystä vastaan.

Rinnan tämän kanssa sosialidemokratia jatkuvasti petollisesti uskotteli joukoille, että työväenluokan etuja voidaan valvoa ja ajaa liittoilemalla porvariston jonkun osan kanssa toista osaa «vastaan». Sosialidemokratia ei kyllä ole rohkennut kieltää, että porvari on porvari, että riistäjä on riistäjä, että sortaja on sortaja. Mutta se on esittänyt teoriaa «vähemmästä pahasta» ja «kahdesta taantumuksellisesta ryhmästä vähemmän taantumuksellisen ryhmän kannattamisesta». Tämän teorian avulla sosialidemokratia puolusti «avonaista yhteistyötään milloin ruotsalaisen suurkapitalistipuolueen, milloin «edistysmielisen» puolueen, milloin molempien kanssa «taantumusta vastaan», ja kaikkein taantumuksellisimpiakin askeleitaan porvariston luokkakomennon asian ajamisessa. Tällä ja koko poliittisella toiminnallaan sosialidemokratia herkeämättä pyrki istuttamaan joukkoihin sitä harhaluuloa, että eihän tässä muka hätää mitään olekaan, sillä onhan niitä mukana edistysmielisiäkin porvareita, jotka kyllä «paneuvat sulun taantumukselle».

Nuo edellämainitut sosialidemokratian toimet ja teot tähtäsivät työväenluokan valppauden, taistelutahdon ja taisteluvälmeuden tylsentämiseen ja heikontamiseen. Sosialidemokratian nyt kuvattu toiminta porvariston fascistisen hyökkäyksen valmistamisen kautena oli samaa kuin sodassa oman rintamansa pettäminen ja vastustajan suojaaminen ja peittäminen.

Mutta sosialidemokratia ei laiminlyönyt myöskään työväenluokan joukkovoimien heikontamista ja porvariston luokkavoimien vahvistamista.

Työväen luokkavoimien heikontamisen päämuotona oli ja on sosialidemokratian toimeenpanema työväen järjestetyn luokkavoiman hajoittaminen ja särkeminen. Jo 1929 sosialidemokraatit toimeenpanivat työväen urheiluliikkeen järjestöllisen hajoittamisen väkivaltaisilla fascistisillä keinoilla, osoittaen selvästi, että sosialidemokratia oli kehkeytnyt sosialifascismiksi. Järjestelmällinen, kaikilla keinoilla suoritettu sosialidemokratian työ ammatillisen liikkeen hajoittamiseksi sisältäpäin ja sen murskaaminen sittemmin por-

variston fascistisen diktatuurin avulla on sosialidemokratian suurimpia rikoksia ja petturitekoja työväenluokkaa vastaan. Tämä sosialidemokratian toiminta on työväelle omakohtaisen kokemuksen kautta hyvin tunnettu.

Rinnan työväen järjestöjen hajoittamisen kanssa kulki kaiken aikaa sosialidemokratian toiminta, minkä kautta ohranan myötävaikutuksella myötäänsä karsittiin johtavia voimia pois varsinkin vallankumouksellisesta n.s. vasemmistolaisesta valtiollisesta liikkeestä, mutta myöskin ammatillisesta liikkeestä, puhumattakaan kommunistisen puolueen johtavista kerroksista. Tämä kaikki merkitsi työväenluokan rivien murskaamista ja hajottamista.

Samaan aikaan kun sosialidemokratia särki näin työväenluokan luokkavoimia järjestöllisesti — jatkaen herkeämättä edellä kuvattua aatteellista hajoitustyötä — myötävaikutti se porvariston luokkavoimien vahvistamiseen. Siitä puhuu se, kuinka sosialidemokratia edisti suojeluskuntalaitosta, kehitti sotalaitosta, edisti ohranalaitosta, kuten edellä on osotettu.

Porvariston fascistisen päähyökkäyksen aattona oli työväen urheiluliike ja ammatillinen liike sosialidemokratian toimesta jo särjetty.

Näin valmisti sosialidemokratia teossa ja todellisuudessa fascistikumousta, porvariston siirtymistä diktatuurinsa toteuttamisen «demokraattisista» muodoista — fascistisiin, avonaisen vakivallan, kansalaissodan muotoihin.

Kuinka on sosialidemokratia toiminut ja suorittanut osansa fascistidiktatuurin toimeenpanon ja toteuttamisen kaudella?

Porvariston huomattavimpia ja ensimmäisiä askeleita fascistisen diktatuurin toimeenpanossa ja toteuttamisessa oli syksyllä v. 1929 voimaan saatettu työväen yhdistymisvapauden kaappaus. Olemme jo edellä toisessa yhteydessä osottaneet, että sosialidemokraattisesta eduskuntaryhmästä tarpeellinen määrä äänesti tämän kaappauslain puolesta. Tämän kautta sosialidemokratia myöskin suoritti

osuutensa porvariston avoimen, väkivaltaisen diktatuurin ja kansalaissodan keinojen käytäntöön asettamiseksi.

Kun suurporvariston fascistinen hyökkäys eteni väkivaltatoimenpiteisiin työväenluokkaa ja köyhää talonpoikaistoa, mutta ennen kaikkea työväen vallankumouksellista etujoukkoa vastaan, sekä ryhtyi supistamaan aikaisemmin vallinnutta jotenkin yleistä valtiollista äänioikeutta, niin asettui sosialidemokratia periaatteessa täydellisesti fascistisoituneen porvariston kannalle. Fascistinen porvaristo ja sosialidemokratia olivat täysin yhtä mieltä siitä, että porvariston vallankumoukselliset luokkavastustajat on tehtävä ääni- ja vaalioikeudettomiksi ja sitä varten yksinkertaisesti julistettava valtiopetollisiksi. Erimielisyyttä fascistis-sosialifascistisessa rintamassa oli vain sellaisesta pienestä sivuseikasta, kuin että tulisiko työväen äänioikeuden riistäminen antaa fascistisen vaalilautakunnan vaiko fascistisen tuomioistuimen tehtäväksi («Kivimäen linja»). Jos joillakuilla työläisillä aikanaan olisi ollut joitakin harhaluuloja tästä pikkukiistasta, niin arvattavasti ne harhaluulot nyt jo ovat hävinneet. Päivän selväähän on, että tulos on sama, olipa työläisten äänioikeuden riistämisestä päättämässä fascistinen vaalilautakunta tai fascistinen tuomioistuin. Pääasia, jota ei ole unohdettava, on siis se, että sosialidemokratia kannatti äänioikeuden riistämistä työväeltä fascistituomari Kivimäen linjalla, jonka Kivimäki itse selitti olevan vielä varmemman ja tehokkaamman väkivaltametoodin. Ja epäilemättä hän siinä oikeassa olikin. Sillä fascistidiktatuurin tuomarivirkoihin ei päästetä vastustajia eikä epävarmoja, kun sen sijaan vaalilautakuntiin nykyisin saattaa päästä pujahtamaan joku fascismin vastustajakin, ilman että niittenkään politiikka kuitenkaan oleellisesti muuttuisi.

Fascistikumouksen jälkeen on sosialidemokratia kaiken aikaa ollut tilaisuudessa osottamaan suhtautumisensa ja asenteensa fascistiseen diktatuuriin ja sen hallitukseen. Ja kaiken aikaa se on ollut sitä kohtaan täysin lojaalinen, niinkuin ollaan oman perheen sisällä keskenään. Merkitävä on, että lokakuussa Sianpään diktatuurihallituksen

hakiessa itselleen luottamuslausetta ei sosialidemokratia sitä kieltänyt. Suomen Sosialidemokraatti nimenomaan kirjoittaakin lokak. 25 p. 1930: «Sosialidemokratialla ei suinkaan ole ollut tarkoitus hallituksen kaataminen». Tämä sosialidemokratian suhtautuminen merkitsi käytännössä fascistidiktatuurin ja fascismin politiikan toteuttamisen edistämistä.

Fascismin politiikan päätunnus oli kaiken aikaa ollut ja on — kommunismin hävittäminen. Tämän tunnuksen oli sosialidemokratia jo aikoja sitten myöskin omaksunut. Tämän yhteisen tunnuksen merkeissä sosialidemokratia on toiminut ja siten myötävaikuttanut fascismin päätunnuksen toteuttamisen hyväksi. Jokaisessa huomattavammassa sosialidemokraattisessa puheessa ja kirjoituksessa ja teos-
sa esiintyy tämä vieläkin — luonnollisestikin.

Fascismi hajoitti väkivaltaisesti työväen ammatillisen liikkeen, jatkaen ja täydentäen sosialidemokratian aikaisemmin alkamaa hajoitustyötä. Suurporvaristo tahtoi päästä taistelevista työväen ammatillisista luokkajärjestöistä ja saada tilalle työväenjoukkoja luokkasovinnon tielle kuljettavat reformistiset järjestöt. Sosialidemokratia kii-
ruhtikin samalla hetkellä, kun fascistikomento julisti Suomen Ammattijärjestölle toimintakiellon, perustamaan kapitalismin avuksi reformistisen ammatillisen järjestönsä. Perustamiskokouksessaan tämä järjestö selitti ohjelmakseen, että «on kaikin voimin pyrittävä edistämään maan taloudellista elpymistä ja sen tervettä kehitystä». Tämäkin askel merkitsee fascismin toteuttamisen edistämistä. Ja tämän mukaisesti sosialidemokratian reformistisen ammattiliikkeen johtajat ovat käyttäneet kaiken taitonsa ja kykynsä sammuttaakseen työväen joukoissa puhjennutta taistelunliekkiä ja viedäkseen jokaisen työriidan kapitalisteille edulliseen päätökseen.

Niin tärkeää kun sosialidemokratian edellämainitunlaiset teot ovat olleetkin fascistisen diktatuurin toteuttamiselle ja suurporvariston pyrinnöille lujittaa sitä diktatuuria, niin vieläkin tärkeämpää osuutta tässä samassa tar-

koituksessa on sosialidemokratia suorittanut sillä, mitä se on työväen ja työtätekevän maalaiskansan joukoille selittänyt fascismista, ja nykyisin vallitsevasta porvarillisesta valtakomennosta.

Sosialidemokratia on järjestelmällisesti tyrkyttänyt ja uskotellut, että Suomessa ei muka vallitsisikaan mikään porvariston diktatuuri, puhumattakaan fascistidiktatuurista. Hra Tanner esim. julistaa, että on vain «havaittu diktatuuri-a j a t u k s i a» ja että ne ajatukset ovat «esiintyneet ruumiillistuneena n.s. lapuanliikkeessä». Samalla kun fascistista diktatuuria, niin se julistaa taaskin Tannerin suun kautta, että muka «suurin osa porvaristoakin oli saanut tarpeekseen» jo näistä lapualaisista «diktatuurijatkuksista», vaikka kaikki tosiasiat osottavat, että porvaristo kokonaisuudessaan ja yhteisessä rintamassa hurjana yrittää lujittaa kansalaissotaa työtätekeviä vastaan käyvää fascistidiktatuuriaan. Sosialidemokratia levittää tämän ohella itsepintaisesti kansanvallan ja laillisuuden petollisia harhakuvia, tyrkyttäen sorretuille ja riistetyille kansanjoukoille sellaista oppia, että kaikki muka selviää työtätekeville hyvin päin, kun Sianpää tuli valituksi presidentiksi, mies, joka oli fascistidiktatuurin muodollista perustamista toimeenpanemassa ja joka jo 1918 on työväenluokan verta juonut ahneesti. Hra Tanner julistaa Sianpäästä seuraavaa: «Kun tuntee vastavalitun tasavallan presidentin, voinee melko varmasti luottaa siihen — — — että hän tekee voitavansa että laillisuus ja oikeusjärjestys maassa säilyy.» Siinä on Tuppurainen Tappuraisen takuumiehenä! Ja muuten, harkitkoot työläistoverit, onko työväenluokalle mieluisampaa se, että fascistinen porvaristo sosialifascistien avulla sortaa ja riistää, nylkee ja kuristaa, kiduttaa ja murhaa työtätekeviä «laillisesti» — kuin että te teki sen laittomasti. Me arvelemme, että fascismin piiskan iskut tuntuvat yhtälailla, olipa piiskaa heiluttava käsi varustettu «laillisuuden» leimamerkillä tahikka ei. Mutta Tanner rakastaa laillista fascismia, oikein hyvin järjestettyä porvariston diktatuuria, tietäen, että se on loppujen lopuksi tehoisampi.

Sosialidemokraatti Tanner menee vieläkin askeleen edemmäksi joukkojen nukuttamistoimissaan. Hän julistaa, että: «Osittain käänne on jo tapahtunut. Lapuanliike on taantumassa.» Tällä tähdätään siihen, että työväki ei taistelisi fascismia vastaan, koska se jo muka «on taantumassa» — jotta ei sitä «ärsytettäisi». Tanner julistaakin puoleensa lopulla, joka oli pidetty helmikuussa sosdem puolueen luentokursseilla, (sosdem puolueen nimessä), varsinaiset fascistipuolueet, s.t.s. kaikki porvaripuolueet rauhoitetuiksi, lausumalla: «Nyt on annettava oikeistopuolueiden hallita niinkauan kuin ne jaksavat». Mutta ei Tanner ja hänen sosialidemokratiansa sentään luokkataistelusta luovu. Eihän siitä luovu porvaristokaan. Mutta Tannerin ja sosialidemokratian luokkataistelun kärki on kohdistettu kommunisteja ja vallankumouksellisia työläisiä, koko työväenluokkaa vastaan. Senkin hän sanoo selvästi puheessaan. Hra Tanner vain siten toistaa sen, mitä hän viime vuonna kesällä fascistikumouksen jälkeen käytyään tarkastus- ja veljeilymatkalla Lapualla, julisti, sanoessaan lapualaisille: «Meillä on sama päämäärä».

Sosialidemokratian edellämainitunlaisilla selityksillä, jotka peittävät fascistidiktatuurin luonnetta ja olemusta, on tarkoitus estää työläiset näkemästä ja käsittämästä todellisuutta sellaisena kuin se on, ja hidastuttaa niiden nousemista päättävään joukkotaisteluun fascismia ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan. Se ei ole muuta kuin fascistisen diktatuurin toimeenpanon ja lujittamisen edistämistä.

Toverit, työläiset ja työläisnaiset ja maalaisrahvas, eivätkö esitetyt tosiasiat, mitkä muodostavat vain pienen osan olemassaolevista, osota, että sosialidemokratian fascismin hyökkäyksen valmistuskautena sen päähyökkäyksen toimeenpanon hetkenä ja fascismin toteuttamisen ja lujittamisen kautena — on kaiken aikaa kulkenut rinnan porvariston kanssa työväenluokan etujoukkoja ja kaikkia työtätekevien elinetuja vastaan? Osottavat. Nämä tosiasiat todistavat kumoamattomasti, että sosialidemokratia on ollut ja on fascismin liittolainen, fascistisen

yhteisrintaman yksi osa. Se, mitä sosialidemokratia on suorittanut fascistisen diktatuurin valmistamiseksi ja toteuttamiseksi sekä porvarillisen valtakomennun fasisoimiseksi, osottaa, että sosialidemokratia tässä-fascistisessa yhteisrintamassa on yhä enemmän fasisoitunut. Ilman sosialidemokratian apua ei suurporvaristo olisi pystynyt fascistista komentoa niin toteuttamaan kuin se on sen toteuttanut. Tuhannesti oikeassa on toveri Stalin sanoessaan: «Fascismi — — — saa aktiivista tukea sosialidemokratialta. — — — Ei ole perustetta edellyttää, että porvariston taistelujärjestö voi saavuttaa ratkaisevaa menestystä taisteluissaan tai maan hallinnassa ilman sosialidemokratian aktiivista kannatusta.»

III. LOPPUSANAT.

Kapitalismin ja porvariston ohjelman nykyisessä pulassa työtätekevät joukot kokemuksensa perusteella tietävät. Se on nälän ja kurjuuden, hädän, kasvaneen riistämisen ja ennen kuulumattomasti kiristyneen luokkasorron ja sodan ohjelma. Porvaristo ja sen kapitalistinen järjestelmä ei lupaa eikä voi luvata mitään muuta ohjelmaa ja mitään muuta lähintä näköalaa työtätekeville joukoille.

Sosialidemokratian pulaohjelma elävässä elämässä ja käytännössä on samaa kuin porvaristonkin. Senkin olemme tosiasioilla osottaneet, että sosialidemokratia rosvoaa työväenluokkaa pääoman hyväksi: Se lahjottaa työtätekeviltä riistettyjä varoja porvaristolle. Se painaa alas työtätekevien elintasoja kaikenlaisilla rasituksilla. Se vainoo ja terrorisoi työväkeä porvariston puolesta. Se valmistaa kansainvälisen imperialismin iskujoukkona sotaa neuvostojen vastaan. Se on lujittamassa porvariston fascistista diktatuuria, jonka avulla suurporvaristo pulaohjelmansa kapitalismin pelastamiseksi pyrkii toteuttamaan.

Tyydyttääkö teitä, työväki ja työtätekevä maalaisrahvas, se nykyisyys, minkä kapitalismi sosialidemokratian avulla on teille valmistanut, ja se tulevaisuus, mitä kapitalismi sosialidemokratian avulla teille valmistaa? Tyy-

dyttääkö teitä, työläiset, sosialidemokratian lupaama valtiokapitalismi, kun kaikki valta on porvaristolla? Tyydyttääkö teitä, työläiset, ja köyhä maalaisraivas, sellainen «kansanvalta» minkä, ohjaket ovat riistäjätinne käsissä?

Arvelemme, että teitä ei tyydytä kapitalismin ja sosialidemokratian pulaohjelma.

Mutta elleivät ne teitä, työläiset, tyydytä, niin teidän on omin voimin käytävä raivaamaan tie ulos hädästä ja kurjuudesta, puutteesta ja nälästä, porvariston terrorista ja luokkasorrosta, sodanuhkasta ja teurastuksesta porvariston hyväksi. Teidän on seurattava Venäjän työtätekevien voittoisaa esimerkkiä.

Pahimpana esteenä tiellänne on sosialidemokratia, joka jokaisella askeleella teidän kulkuanne häiritsee ja taisteluanne saboteeraa, joka teeskennellen luokkaveljeyttä on kavaltanut, paraikaa kavaltaa ja tulee kavaltamaan työväenluokan asian. Tämä este, jota kymmenet ja sadat tuhannet eivät vielä ole oppineet näkemään asiansa kavaltajaksi; tämä este on ensiksi poistettava.

Eräissä maissa, kuten Saksassa, työläiset, jotka ovat sosialidemokratiaa aikaisemmin kannattaneet, ovat nyt sadoin ja tuhansin sen jättäneet. Meidänkin maassamme paraikaa hyvin monet työmiehet ja köyhät talonpojat, jotka vielä tuonnottain kannattivat sosialidemokratiaa muodossa tai toisessa, ovat alkaneet kääntää sille selkänsä, tultuaan huomaamaan sen työtätekevien elinehtojen kavaltajaksi.

Tämä, toverit, on se tie, mikä vie ulos hädästä ja kurjuudesta.

Mutta se on vasta taipaleen alku. Työtätekevien elinehdot voi turvata vain työväenluokan oma valta ja sen johdolla ja turvin rakennettu sosialismi. Sen vuoksi täytyy kapitalismi ja porvariston diktatuuri tulla murskatuksi.

Tämä tie on taistelujen, hurjien taistelujen tie, mutta se on varman voiton tie, kuten Neuvostoliiton esimerkki osoittaa.

Tälle tielle kutsuvat teitä, työläiset ja köyhä maalaisraivas, kommunistit, bolshevikit kanssaan.
